

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Національний гірничий університет
Фінансово-економічний факультет

**Кафедра економічного аналізу
та фінансів**

**МАТЕРІАЛИ СТУДЕНТСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЇ**

«Розвиток фінансової системи країни в умовах глобалізації»

20 квітня 2017 року

ДНІПРО

ББК 65.9 (4 Укр) 26
УДК 336

Розвиток фінансової системи країни в умовах глобалізації / Матеріали студентської науково-практичної Інтернет-конференції (Дніпро, 20 квітня 2017 року). – Дніпро: ДВНЗ «Національний гірничий університет», 2017. – с.109.

Матеріали студентської наукової конференції висвітлюють сучасні проблеми фінансової теорії та практики.

ВІДПОВІДАЛЬНА ЗА ВИПУСК:

Крилова О.В. – к.т.н., доцент кафедри ЕА і Ф

УКЛАДАЧІ:

Цуркан І.М. – к.е.н., доцент кафедри ЕАіФ

Замковий О.І. – ст.викладач кафедри ЕАіФ

За стиль, редакцію та достовірність поданих матеріалів студентської наукової конференції несуть відповідальність їх автори.

Усі права застережені. Розповсюдження і тиражування матеріали студентської наукової конференції без офіційного дозволу авторів заборонено.

Секція 2 Удосконалення системи оподаткування

*Лапаухова У.М., ст. гр. 072-16м-1
Науковий керівник:
к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Букреєва Д.С.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ОПОДАТКУВАННЯ МАЛОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ: ПЕРЕВАГИ І НЕДОЛІКИ

Сьогодні в Україні підприємства малого бізнесу покликані не тільки виступати елементом структурної перебудови регіональної економіки, але й сприяти підвищенню доходів місцевих бюджетів. Основним фінансовим інструментом, що регулює взаємовідносини малого бізнесу з державою, залишається його оподаткування – законодавчо врегульований процес встановлення, стягнення податків, визначення їхніх розмірів і ставок з урахуванням порядку їх сплати для підприємств з певними параметрами: чисельність працюючих, обсяг валового доходу від реалізації, вид податкового режиму – загальний чи спеціальний (спрощений).

Саме спеціальний податковий режим спрямований на стимулювання малого підприємництва, а його система припускає тільки один вид податку: єдиний податок, який сплачується до місцевого бюджету. Незалежно від цього підприємці платять єдиний соціальний внесок, що зараховується на рахунки органів Пенсійного фонду України.

Більшість суб'єктів малого бізнесу розпочала свою діяльність після набуття чинності Указу Президента України «Про спрощену систему оподаткування, обліку і звітності» [1].

Як показав проведений аналіз, прийняття Податкового кодексу та запровадження спрощеної системи звітності надає суб'єкту малого підприємництва низку переваг, таких як: спрощується ведення поточного бухгалтерського обліку та форм фінансової звітності, що передбачена Положеннями (стандартами) бухгалтерського обліку; замість різноманітних форм податкової звітності за податками та зборами, які заміщуються єдиним

податком, заповнюється одна форма звітності; значно спрощуються розрахунки, пов'язані з визначенням сум податків [2].

Проте, поряд з перевагами спрощеної системи оподаткування суб'єктів малого підприємництва, існують і певні недоліки.

По-перше, можливість застосування схем ухилення від оподаткування. Юридичні особи реалізують приватним підприємцям – платникам єдиного податку, які не є платниками податку на додану вартість, продукцію по собівартості або по занижених цінах, формують в себе податковий кредит; приватні підприємці надалі реалізують цю продукцію по ринкових цінах, розраховуються з юридичною особою готівкою, відповідно в нього не виникає податкових зобов'язань перед бюджетом.

По-друге, мінімізація оподаткування доходів найманих працівників і сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування шляхом реєстрації найманих працівників суб'єктами підприємницької діяльності – платниками єдиного податку і переводу співробітництва з ними на контрактну основу. Таким чином, роботодавець уникає сплати єдиного соціального внеску, а фізична особа – податку на доходи фізичних осіб і військового збору [3].

Таким чином, оцінюючи недоліки та недосконалість чинної системи оподаткування суб'єктів малого підприємництва, представникам влади необхідно доопрацювати положення Податкового кодексу України, в якому доцільно усунути перепони на шляху розвитку та співпраці різних за розмірами підприємств задля динамічності та розвитку не лише суб'єктів малого підприємництва, але й економіки загалом.

Список літератури:

1. Указ Президента України від 03.07.98 №727/98 «Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва» зі змінами і доповненнями, внесеними Указом від 28.06.99 №746/99 (Указ №727)
2. Податковий кодекс України : станом 20.09.2015 р., № 2755-IV (зі змінами і доповненнями) / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
3. Герасимчук, Л. С. Оподаткування малого бізнесу в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://bulletin.uabs.edu.ua>.

Секція 3 Актуальні напрями розвитку фінансової системи країни в умовах глобалізації

Аркуша М.К., ст. гр. 072с-16в

Науковий керівник:

к.е.н., доц. каф. ЕАіФ, Доценко О.Ю.

(Державний ВНЗ «Національний гірничий університет», м. Дніпро, Україна)

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКИХ ПОСЛУГ

Функціональна роль банків в сферах виробництва і обігу проявляється в комплексі надаваних ними різноманітних послуг. Перебуваючи під постійним регулюючим впливом органів банківського нагляду і одночасно перебуваючи під тиском з боку численних ринкових конкурентів, кожен банк змушений шукати і освоювати нові види послуг, які б користувалися попитом його клієнтів і водночас не суперечили б інтересам суспільства. У сучасній соціальній державі банківські послуги все більш набувають соціально орієнтований характер.

Сучасний рівень розвитку продуктивних сил вимагає від банківського сектора надання широкого ряду послуг своїм клієнтам - промисловим, торговим та іншим підприємствам і організаціям, а також населенню.

Ринок банківських продуктів і послуг в Україні представляє складну систему формування попиту і пропозиції на похідні банківської діяльності, які відносяться до товарного типу грошово-кредитних і фінансових відносин.

Розвиток таких відносин сприяє збільшенню попиту і пропозиції на послуги банків, а також стимулює операції по розширенню структурних елементів асортименту і якості послуг. Особливого значення набуває задоволення потреб клієнтів, що вимагає вивчення складових елементів ринку банківських продуктів і послуг.

Останні роки відмічені періодом глибоких змін у банківській справі, численних нововведень в організації, формах обслуговування і методах управління банком. Прийоми і методи банківської діяльності створювалися роками, ускладнилися, набули нових рис. Виникли цілком нові види

фінансових операцій і послуг, посилилася конкуренція з боку різноманітних небанківських організацій, що займаються придбанням і розподілом коштів, а також з боку іноземних банків, що одержали право діяти на українському ринку. Одночасно істотно зросли ризики, що пов'язані з банківською діяльністю. Все це ставить проблему управління банком у центр уваги. Сучасний ринок банківських послуг - це місце, де піддаються конкурентній перевірці не стільки самі запропоновані банківські продукти, скільки система планування, спроможність банків систематично вивчати ринкову ситуацію, робити правильні висновки з потоку ділової інформації і на цій основі приймати старанно обдумані рішення [1].

Призначення планування як функції управління - це завчасне врахування усіх внутрішніх і зовнішніх факторів, що забезпечують сприятливі умови для нормального функціонування і розвитку банку. Ця діяльність спирається на виявлення і прогнозування споживчого попиту, аналіз та оцінку наявних ресурсів і перспектив розвитку господарської кон'юнктури. Одним із головних факторів успішної діяльності банку є формування ефективної стратегії, яка б забезпечувала якісне і найбільш повне задоволення потреб клієнтів при одночасному досягненні поточних і довгострокових цілей розвитку банку [2].

У сучасних умовах, після націоналізації «ПриватБанку», дуже гостро встала тема як планування банківських продуктів, так і загального планування стратегії розвитку, тепер вже, державного банку, адже основна стратегія розвитку банківських послуг до націоналізації – це було переведення клієнтів до зон самообслуговування. Так як стратегія розвитку Банку ще не затверджена, потрібно в найкоротший час затвердити стратегію з принципово новим напрямком розвитку, або ж вибрати дотримання стратегії самообслуговування клієнтів.

Список літератури:

1. Аналітичний огляд «Банківська система за 2й квартал 2014» - http://www.credit-rating.ua/img/st_img/AS/2014/05.08.2014/Banking_System_2014_1.pdf
2. Банківська система 2015: виклики та перспективи [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Національного банку України. - <http://www.bank.gov.ua/doccatalog/document?id=14741673>

*Антонов В.М., ст.гр. ФК-13-1
Науковий керівник:
ст. викладач каф. ЕАіФ Замковий О.І.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

АКТУАЛЬНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ КРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Розвиток фінансової системи України має органічно вписуватись у загальну стратегію реформування національної економіки, забезпечення її конкурентоспроможності в довгостроковій перспективі, зменшення її відставання від розвинутих країн. Ефективне функціонування фінансової системи сприяє розбудові політики фінансової модернізації, важливою складовою якої є фінансова стабілізація. Разом з тим практично недостатньо висвітлений аналіз цієї проблеми в контексті глобальної фінансово-економічної кризи 2008–2009 років, загрози її виникнення в сучасних умовах. Адже криза нанесла Україні особливі втрати: ВВП у 2009 р. склав 88,2% у порівняно з 2008 р., в той час коли в країнах СНД цей показник становив 93,1%; в країнах Євросоюзу (ЄС – 27) – 95,7%; в країнах ОЄСР – 96,5%; в країнах БРІК зростання склало 104,5% [1].

Поза увагою дослідників лишається з'ясування суперечностей та недоліків функціонування національної фінансової системи, виявлення можливостей реформування діяльності її структурно-координаційних ланок, механізмів мінімізації негативних впливів світової фінансово-економічної кризи, її наслідків для економічного розвитку України.

Для України характерним є незавершений характер ринкових та інституціональних перетворень, що обумовлює трансформацію ланок фінансової системи (фінансового ринку, страхових фондів і страхового ринку, державних та місцевих бюджетів, державного кредиту та інших) і вимагає чіткого законодавчого урегулювання їх взаємодії [2]. Тому провідною тенденцією розвитку фінансової системи повинно стати законодавче ті інституційне регулювання для досягнення міні кількісних і якісних показників

фінансових процесів в економіці через механізм формування грошових фондів, їх розподілу і перерозподілу, використання з метою забезпечення стійкості функціонування національного господарства.

Безумовного вдосконалення вимагає грошово-кредитна складова фінансової системи країни: основною тенденцією її розвитку повинно стати досягнення відносної фінансової стабільності, узгодженість між монетарними і фіскальними методами впливу на економічне зростання. На цій основі можливе перетворення фінансової системи в генератор докорінних змін в розвитку економіки, подолання негативної динаміки макроекономічних показників.

Також слід додати такі напрямки подальших досліджень, а саме:

1) обґрунтування законодавчого урегулювання взаємодії складових фінансової системи, що забезпечують її цілісність і ефективність функціонування;

2) пошук шляхів зменшення обсягів фінансових запозичень;

3) оптимізація рівня податкових вилучень до бюджету;

4) використання традиційних та новітніх інструментів залучення особистих накопичень населення в інноваційно-інвестиційну сферу, підприємницьку діяльність, відновлення довіри населення до фінансово-кредитних інститутів [3].

Список літератури:

1. Основи економічної теорії: політ економічний аспект: Підручн. / Відп. ред. Г.Н. Климко. – 4-те вид., перероб. і дон. – К.: Знання-Прес, 2002. – 615. – (Вища освіта ХНІ століття).

2. Поченчук Г. М. Сучасна світова фінансово-економічна криза в контексті теорії економічних циклів / Г.М. Поченчук // Сучасна економічна динаміка в контексті парадигми економічного розвитку Й.А. Шумпетера: Матеріали XX міжнародної науково-практичної конференції (14 Поченчук Г. М. 15 жовтня 2011 р.). – Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2011. – 336 с.

3. Єщенко П.С., Арсенко А.Г. Первый глобальный финансово-экономический кризис: причины, последствия и уроки для Украины / П.С.Єщенко, А.Г.Арсенко // Зб. наук. пр. «Теоретичні та прикладні питання економіки». – Вип. 27, т.1 (за заг. ред. проф. Єханурова, Шегди А.В.) – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2012. – 435 с.

*Гончарова О.Ю., ст. гр. Б-ФК-13-1
Науковий керівник:
к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Цуркан І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ДЖЕРЕЛА ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ СТРАХОВИХ КОМПАНІЙ

Діяльність страхових компаній не може здійснюватися без наявності необхідних чинників, а саме: основних і оборотних засобів, трудових, фінансових та інформаційних ресурсів. Фінансові ресурси страховиків є одним із найважливіших для забезпечення їхньої діяльності видом ресурсів, але водночас досить складним для дослідження. Здатність фінансових ресурсів трансформуватись у матеріальні, інтелектуальні, інноваційні та інші види ресурсів зумовлює їхню вагомість у фінансово-господарській роботі страхових компаній.

Достатня наявність фінансових ресурсів, їх ефективне використання визначають фінансовий добробут підприємства: платоспроможність, ліквідність, фінансову стійкість.

Фінансові ресурси страховика – це грошові кошти, які мобілізуються страховою компанією з різних джерел і спрямовуються на формування необхідних їй активів для проведення операційної, інвестиційної та фінансової діяльності.

Фінансові ресурси страхових компаній характеризуються особливою структурою джерел їх мобілізації та можливістю використання в якості інвестиційних ресурсів. Фінансові ресурси, що забезпечують надійність виконання зобов'язань страхової компанії, складаються з власних, залучених (страхових резервів) і позичених.

До власних ресурсів належать статутний фонд (капітал) та нагромадження, отримані в результаті діяльності страховика, що набувають форми фондів, резервів і залишку прибутку.

Власні фінансові ресурси є чинником фінансової стійкості страхової компанії. Їх обсяг повинен бути достатнім для повного і своєчасного виконання страхових зобов'язань. Величина власного капіталу залежить від вимог держави і потреб страхової компанії [1].

Залучений капітал – страхові резерви – це величина зобов'язань страховика за договорами страхування, співстрахування та перестрахування, яка має певний рівень невизначеності у часі та обсягу виконання страхових зобов'язань [2].

Позиковий капітал включає в себе кредиторську заборгованість і банківський кредит. Страхові компанії вкрай рідко вдаються до банківського кредитування, і воно використовуються в основному на цілі, не пов'язані з інвестуванням. Страхова організація формує за рахунок цих коштів страхові резерви.

Характер управління фінансовими ресурсами страховика обумовлюються кількома чинниками: організаційною формою, в якій створена страхова компанія; внутрішньою структурою страхової організації; обсягом і структурою страхового портфеля страховика; обсягом та структурою інвестиційного портфеля страховика.

Таким чином, ефективне формування фінансових ресурсів страхових компаній, їх структури та джерел, механізму формування фінансових потоків та методів управління ними дозволять забезпечити надійний страховий захист в процесі надання страхових послуг.

Список літератури:

1. Нестерова Д. Фінансові ресурси страхових організацій та напрямки їх розміщення / Д. Нестерова // Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. Серія: Економіка. - 2013. - Вип. 153. - С. 71-75.
2. Лахметкіна Н.І. Інвестиційна стратегія підприємства : навч. посіб./ Н.І. Лахметкіна. – М.: КНОРУС, 2006. – 184 с.

Колісниченко Ю.І., ст..гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ БАНКІВСЬКОГО ІНВЕСТИЦІЙНОГО КРЕДИТУВАННЯ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ

В українській економіці банківська система відіграє ключову роль у сфері акумулювання фінансових ресурсів та їх перерозподілу в ті сфери національної економіки, які відчують гостру потребу у додаткових грошових коштах. Таким чином, банківська система в Україні забезпечує регулювання руху грошових потоків та їх скерування у ті напрямки, які забезпечують прискорення економічного розвитку країни. Головним інструментом реалізації даної функції банківської системи є банківське інвестиційне кредитування.

Так, як провідна роль у забезпеченні економічного розвитку країни все ж таки належить банкам, то доцільно розглянути чинники, що впливають на банківське кредитування інвестиційної діяльності. Їх можна поділити на екзогенні та ендогенні. До екзогенних чинників відносять: фаза економічного циклу, в якій перебуває економіка країни; рівень соціально - економічної та політичної стабільності в країні; рівень корупції та бюрократії; структура та стабільність банківської системи; рівень інфляції; законодавче та нормативно-правове забезпечення; політика оподаткування доходів від кредитно - інвестиційних операцій. До ендогенних відносяться: капіталізація банків; недостатній обсяг власного капіталу банку; нестабільна, ризикова ресурсна база банків.

Виходячи з наявних на сьогодні проблем, щодо стимулювання банків до інвестиційної діяльності, необхідно виокремити низку ключових напрямів активізації механізму банківського кредитування інвестиційної діяльності (рисунок 1). На сьогодні вони перебувають у площині загальноекономічних процесів у країні, що потребує активізації спільних зусиль усіх учасників

кредитного процесу: держави, Національного банку України, банків та інших фінансово-кредитних установ [1, с. 59].

Рис. 1. Напрями активізації механізму банківського кредитування інвестиційної діяльності в Україні [2, С.302–309]

Список літератури:

1. Банківська діяльність в Україні: проблеми, перспективи розвитку, напрями вдосконалення : [наукова доповідь / за заг. ред. канд. екон. наук, доц. Б. І. Пшика]. – К. : УБС НБУ, 2008. – 119 с.

2. Банки України в системі соціально-економічної мотивації інноваційного розвитку економіки/ Буряк А.В., Васильєва Т.А., Котенко О.О. // Соціальна-економічна мотивація інноваційного розвитку регіону : монографія / Суми : Сумський державний університет, 2012. – С. 302–309.

*Кравченко Я.В., ст.гр.072М-16
Науковий керівник:
к.е.н. доц.каф. ЕАіФ, Крилова О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНОЮ ПОЛІТИКОЮ БАНКУ

На цю годину в банківській сфері кредитна політика банку дає змогу забезпечити ефективне використання його кредитного потенціалу, формування оптимального кредитного портфелю, управління кредитною діяльністю банку, чітку організацію всього кредитного процесу.

Оскільки кредит є однією з складних економічних категорій, багато вітчизняних та зарубіжних авторів таких як О. Дзюблюк, В. Лагутін, Г. Панова, О. Мороз та ін звертали на це увагу у своїх наукових працях. Але питання які стосуються практичних аспектів та теоретичних засад формування кредитної політики банку до кінця не розкриті авторами [1].

Метою статті є дослідження теорії та практики формування і реалізації кредитної політики банку, проведення оцінки ефективності управління кредитною політикою банку.

Зарубіжні та вітчизняні автори у своїх роботах визначають кредитну політику як тактику та стратегію банку щодо залучення та спрямування коштів на кредитування клієнтів банку ґрунтуючись на основних принципах таких як: поверненість, терміновість, забезпеченість, платність та диференційованість. Кредитна політика дає змогу планувати, контролювати, раціонально організувати взаємовідносини між комерційним банком і його клієнтами щодо зворотного руху грошових коштів [1].

Головна мета кредитної політики будь-якого банку це досягнення комерційного зростання завдяки підвищенню надійності якості кредитного портфелю банку та його зміцнення. Керівництво банку повинно дотримуватися оптимальних співвідношень між кредитами, депозитами та іншими зобов'язаннями і власним капіталом для успішного управління кредитною

політикою. Також важливим моментом є правильний вибір стратегії та цілей кредитної політики банку. В умовах поглиблення кризи система основних цілей повинна містити: забезпечення максимального рівня дохідності кредитного портфеля та акціонерного капіталу комерційного банку при мінімальному рівні ризику; забезпечення фінансової стійкості комерційного банку у процесі здійснення кредитної діяльності; забезпечення зваженого та оптимального використання кредитних ресурсів.

Отже можна зробити висновок, що успішне управління кредитною політикою банку забезпечує прибутковість його кредитних вкладень, що призводить до його ефективної діяльності. Значну увагу потрібно звертати на створення стратегій, цілей банку та управління кредитним портфелем. При дотриманні цих умов банк може розраховувати на отримання максимального відсоткового доходу від кредитних вкладень, що впливає на рентабельність банківської установи.

Список літератури:

1. Теоретико – методологічні засади прискорення процесів соціально – економічного розвитку регіону: колективна монографія / За заг. ред. П.І. Сокурєнка. – Кременчук: ПП Щербатих, 2013
2. Криклій О.А. Формування кредитної політики банку [Текст] / О. А. Криклій, О. В. Мірошніченко // Вісник Університету банківської справи Національного банку України. – 2013

*Матухно А.С., ст. гр.072м-16-2
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ПРОБЛЕМИ ДЕПОЗИТІВ ТА ДЕПОЗИТНОГО ПОРТФЕЛЯ БАНКУ

Депозитна політика повинна тісно пов'язуватися з кредитною політикою банку. Депозитна політика регулює рух грошових коштів між комерційними банками і центральним банком і тим самим впливає на стан резервів кредитних інститутів. Основними елементами депозитної політики є:

- визначення цілей завдань банку в даній області;
- розробка правил здійснення операцій по вкладах;
- визначення оптимального поєднання різних видів вкладу та граничних строків їх зберігання;
- розробка правил відкриття та закриття рахунків за вкладами;
- визначення режиму користування рахунком [1].

Найбільш важливим елементом депозитної політики є визначення оптимального поєднання різних видів вкладу, граничних термінів і зберігання і режиму користування рахунком. Кожен комерційний банк визначає, які види вкладів найбільш вигідні для нього. Встановлення граничних термінів зберігання ув'язується з термінами кредитування. При розробці режиму користування рахунком визначають, чи передбачає він додаткові внески.

Існуючі депозитні вклади умовно можна розділити на три групи: строкові вклади (зобов'язання з конкретним терміном дії), кошти до запитання (зобов'язання, за якими немає конкретного терміну), ощадні вклади (клієнт отримує кошти у разі настання заздалегідь обумовлених умов). При цьому істотних відмінностей в правилах обслуговування цих вкладів практично немає. Зокрема, можливість дострокового розірвання вкладів на першу вимогу клієнта максимально наближають всі види вкладів до умов «до запитання», а обов'язкове фіксування відсоткової ставки ускладнює пропозицію клієнтам

довгострокових ощадних програм. Як правило, основні відмінності за вказаними видами вкладів формуються за допомогою різних механізмів ціноутворення.

Ефективне управління депозитними операціями передбачає розширення мережі та видів депозитних продуктів, задоволення потреб клієнтів в різних банківських послугах, забезпечення гарантій депозитних вкладів за допомогою системи гарантування або страхування вкладів і т.д. Режим функціонування депозитних рахунків у банку має відповідати потребам максимального спрощення порядку проведення депозитних операцій.

Клієнтська політика банку повинна постійно вдосконалюватися, ставати більш гнучкою, все більш взаємовигідною. Для зміцнення співробітництва, для більш ефективного використання всього комплексу банківських послуг клієнтам необхідна також стабільна інформаційна і консультаційна підтримка з боку банку. У відділеннях та філіях необхідно збільшити кількість персоналу, так як спілкуватися з клієнтами і продавати банківські послуги доведеться вже рядовим співробітникам, а не керівникам. Клієнт не захоче працювати з похмурим, втомленим банківським працівником, якщо він недостатньо компетентний і не може точно описати переваги того чи іншого банківського продукту [2].

Список літератури:

1. Базель II: проблеми та перспективи використання в національних банківських системах : монографія/ за ред. А. О. Єпіфанова, І. О. Школьник ; [А. О. Єпіфанов, І. О. Школьник, П. Райхлінг та ін.]. – Суми: ДВНЗ «УАБС НБУ», 2011. – 261 с.
2. Бабицкий А. Депозитна політика комерційного банку: грамотна робота з грошима [електронний ресурс]. – URL: <http://http://www.luxury.net.ru/finances-theory>

Мусаєва Н.М., ст. гр. ФКфеС-15-1

Науковий керівник:

к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Цуркан І.М.

*(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

СУЧАСНИЙ СТАН РИНКУ СТРАХУВАННЯ УКРАЇНИ ТА ПРОБЛЕМИ НА ШЛЯХУ ЙОГО РОЗВИТКУ

Ринок страхування є важливою складовою фінансового ринку України, але його розвиток відбувається суперечливо. Він характеризується недосконалістю структури, слабким розвитком інституту перестраховання, тенденцією до укладання короткотермінових договорів, нестабільністю фінансового стану багатьох страхових компаній тощо.

За статистичними даними Нацкомісії з регулювання сфери ринків фінансових послуг, можна сказати, що на даний час актуальною є тенденція зниження кількості компаній страховиків: 404 ліцензовані страхові компанії на початку 2014 року, 385 – на початку 2015 року та 352 – на початку 2016 року [1].

Тенденція до зниження кількості компаній обумовлена не тільки поглибленням кризової ситуації військового конфлікту на Донбасі, але й проблемою недоопрацьованого законодавства в цьому напрямі. Як доказ останнього виступає вже багатомісячний розгляд нової редакції Закону України «Про страхування», впровадження якого є важливим кроком в регулюванні страхових відносин. Дана версія закону передбачає обов'язкове медичне страхування, прозору фінансову звітність гравців страхового ринку, розвиток та активне впровадження страхування життя, неухильне дотримання регуляторів інших видів страхування тощо.

Крім даних проблем галузі, також можна зазначити інші, не менш важливі фактори негативного впливу на розвиток страхування в Україні:

1) Відсутність регуляції страхового покриття майнових цінностей, яке перебуває в ролі застави в комерційному банку;

2) Низький рівень обов'язкового контролю автовласників на наявність в них полісів цивільно-правової відповідальності;

3) Відсутність регуляторного механізму щодо недопущення ситуації демпінгу на страховому ринку;

4) Надмірне дискримінаційне оподаткування страховиків щодо курсових різниць та інвестиційного доходу [2].

Українська страхова система потребує негайного втручання з боку держави у вигляді вдосконаленого регулярного законодавства. Недоліком чинного законодавства, на думку страхових аналітиків, є його негативний ефект на бізнес перестраховування. Страховики зазвичай розподіляють великі ризики, передаючи його частину іншим компаніям в обмін на частину премії. В Україні перестраховування відбувається за кордоном на великих Європейських і Американських ринках, а українські фірми зберігають лише незначну частину ризику.

Більш того, ще однією перепорою на шляху розвитку страхування в Україні є низька страхова культура, необізнаність та недовіра до страхових компаній з боку населення. На теперішній час більшість страхових послуг реалізується за допомогою прямих методів продажу, проте така ситуація не притаманна розвинутим країнам, де провідну роль у продажу страхових послуг відіграють страхові посередники. Страхувальники, особливо фізичні особи, не завжди ідентифікують різницю між страховими посередниками та страховими компаніями, досить часто ототожнюють їх. Така ситуація вимагає формування належного державного регулювання та контролю за діяльністю роботи посередників на страховому ринку. Адже означені суб'єкти можуть підірвати довіру клієнтів до страхування взагалі, що негативно впливає на ставлення юридичних та фізичних осіб до діяльності страхових компаній та на розвиток відповідного ринку загалом.

Список літератури:

1. Інформація про стан і розвиток страхового ринку України // Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг [Електронний ресурс]: режим доступу: <https://nfp.gov.ua/content/informaciya-pro-stan-i-rozvitok.html>

2. Страхування в сучасній Україні // Вікіпедія [Електронний ресурс]: режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%85%D1%83%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F>

*Сизько К.В., ст. гр.072м-16-2
Науковий керівник:
д.е.н., проф. каф. ЕАіФ Єрмошкіна О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ КРЕДИТНОГО ПОРТФЕЛЮ БАНКУ

В сучасних умовах розвитку банківської системи України запорукою ефективного функціонування та сталого розвитку економіки країни є її стабільна та надійна банківська система. Функціонування банківської системи країни залежить від стабільності банківських інститутів, їхньої здатності чинити опір негативному впливу різноманітних факторів: макроекономічних, інформаційних, організаційних, регулятивних тощо, які стають причиною виникнення різноманітних банківських ризиків. Найпоширенішою операцією комерційних банків є надання кредитів і проведення кредитної політики. Іноді банки зазнають фінансового краху в зв'язку з надзвичайно ризиковою кредитною політикою. У зв'язку з цим актуального значення набуває вирішення проблеми мінімізації ризиків кредитної діяльності комерційних банків.

Дослідження вітчизняних та зарубіжних вчених з питань ризиків у банківській діяльності знайшли відображення у працях Ю. Бутеля, Н.І. Версаля, В.В. Вітлінського, В.В. Галасюка, А.П. Ковалева, С. М. Павлюка, О. Пернарівського, О.Г. Савченко, І. С. Хоружій та інших, в яких головна увага приділялась саме кредитним ризикам, проблемам їх оцінювання та управління.

Метою дослідження є поглиблення теоретичних та практичних знань з питань управління ризиками кредитного портфелю банку та сприяння розвитку пошуку сучасних наукових досягнень з управління кредитними ризиками з метою їх мінімізації [1].

Кредитний ризик характеризує економіко-правові відносини, що виникають між кредитором та позичальником з приводу перерозподілу фінансових активів. Сукупний ризик кредитного портфелю залежить від рівня ризиковості кредитів, які його формують, а тому для визначення портфельного

ризикі потрібно проаналізувати ризик всіх його складників. Джерелом портфельного кредитного ризику є сукупна заборгованість банку за операціями, яким притаманний кредитний ризик, - кредитний портфель, портфель цінних паперів, портфель дебіторської заборгованості тощо [2]

Метою управління ризиками кредитного портфелю є сприяння підвищенню вартості власного капіталу банку, одночасно забезпечуючи досягнення цілей багатьох зацікавлених сторін. До методів управління ризиком кредитного портфеля банку належать диверсифікація; лімітування; створення резервів для відшкодування втрат за кредитними операціями комерційних банків та сек'юритизація [3].

Таким чином, вибір методів управління кредитними ризиками потребує побудови адекватної моделі, яка б враховувала комплекс внутрішніх та зовнішніх факторів

Список літератури:

1. Інструкція про порядок регулювання діяльності банків в Україні. Затверджено постановою Правління Національного банку України від 28 серпня 2001 р. N 368.
2. Методичні рекомендації щодо організації та функціонування систем ризик-менеджменту в банках України (Постанова Правління Національного банку України 02.08.2004. № 361).
3. Бугель Ю. «Основні шляхи вдосконалення оцінки кредитоспроможності позичальника», Банківська справа.-2007.

Секція 4 **Фінансовий менеджмент промислових підприємств та фінансових посередників**

Бондар Т.М., ст.гр.БФК-13-1

Науковий керівник:

к.т.н., доц. каф. ЕАіФ Штефан Н.М.

(Державний ВНЗ «Національний гірничий університет», м. Дніпро, Україна

ФІНАНСОВИЙ СТАН ПІДПРИЄМСТВА: СУТНІСЬ ТА ІНТЕГРАЛЬНИЙ ПОКАЗНИК ОЦІНКИ

Питання оцінки фінансового стану підприємств розглядалися в працях вітчизняних та зарубіжних науковців і практиків, зокрема: І. Т. Балабанова, О. Д. Василика, О. М. Волкової, А. І. Гінзбурга, А. І. Ковальова, М.Я. Коробова, А. М. Поддєрьогіна, Р.С. Сайфуліна, Г. В. Савицької, О. О. Терещенко, А. Д. Шеремета та ін.

Фінансовий стан підприємства можна визначити як міру забезпеченості підприємства необхідними фінансовими ресурсами і ступінь раціональності їх розміщення для здійснення ефективної господарської діяльності та своєчасних грошових розрахунків за своїми зобов'язаннями» [1].

Савицька Г.В. сутність поняття «фінансовий стан підприємства», визначає таким чином: «фінансовий стан підприємства—це економічна категорія, яка відображає стан капіталу в процесі його кругообігу та спроможність суб'єкта до саморозвитку на фіксований момент часу»[2]. На думку Шеремета А.Д., Сайфуліна Р.С., Негашева Є.В., «фінансовий стан підприємства» виражається у співвідношенні структур його активів і пасивів, тобто засобів підприємства і їхніх джерел[3].

Таким чином, фінансовий стан підприємства—це економічна категорія, що визначає реальну та потенційну фінансову спроможність підприємства забезпечувати фінансування поточної діяльності, певний рівень саморозвитку підприємства, та погашення зобов'язань перед суб'єктами господарювання.

Фінансовий стан підприємства визначається такими елементами:

1)прибутковість роботи підприємства;

2)оптимальність розподілу прибутку, що залишився у розпорядженні підприємства після сплати податків і обов'язкових платежів;

3)наявність власних фінансових ресурсів не лише мінімально необхідного рівня для організації виробничого процесу і процесу реалізації продукції;

4)раціональне розміщення основних і оборотних фондів;

5)платоспроможність та ліквідність[4].

Сучасна умови господарювання потребують визначення загальної оцінки фінансового стану підприємств в умовах економічної кризи.

Але не існує загального підходу до діагностики фінансового стану суб'єкта господарювання в системі антикризового управління. Окремі спроби систематизації існуючих підходів були зроблені Терещенко О.О.[5] однак і вони не охоплюють усіх існуючих методик аналізу фінансового стану, що свідчить про те, що методологічно-практичний інструментарій діагностики в системі антикризового управління в Україні потребує удосконалень. Моделі оцінки фінансового стану підприємства вітчизняних та зарубіжних авторів мають ряд недоліків: не враховується галузева специфіка досліджуваних підприємств; існує суб'єктивність формування вибірки показників, що входять до моделей; відсутність достатньої інформації для розрахунку вагових коефіцієнтів; проблема достовірності інформації та проблеми, пов'язані з її отриманням. Тому проблема визначення удосконаленого інтегрального показника фінансового стану залишається актуальною і на сьогодні.

Список літератури:

- 1.Коробов М.Я. Фінансово-економічний аналіз діяльності підприємства/ Коробов М.Я. – К.: Знання. –2000. , с.354
- 2.Савицкая Г.В. Анализ хозяйственной деятельности/ Савицкая Г.В. –М.:ИНФРА-М. – 2003., с. 169.
- 3.Шеремет А.Д. Методика финансового анализа/ Шеремет А.Д., Сайфулин, Р.С., Негашев Е.В.–М.:ИНФА. – 2001., с.208
- 4.Руда Р. В. «Оцінка фінансового стану підприємства: сутність та необхідність» / Р.В.Руда.-[Режим доступу]// http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vbumb/2010_1/12.pdf
- 5.Терещенко О.О. Антикризове фінансове управління на підприємстві/О.О.Терещенко: Монографія.-К.:КНЕУ, 2004.-268 с.

*Бут А.С., ст.гр. Бс-ФК-14-2
Науковий керівник:
ст.викл. каф. ЕАіФ Замковий О.І.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
Університет, м. Дніпро, Україна)*

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Складність поняття фінансових ресурсів підприємства, методів і джерел формування та використання, їх важливе значення для розвитку підприємства вимагають ефективного управління. Оскільки фінанси є частковою функцією менеджменту, який, в свою чергу, має різночасову спрямованість, управління фінансовими ресурсами також повинно мати споріднену розгалуженість у часі, що виражається у стратегічному, тактичному, оперативному.

Розглядаючи сучасні тенденції стратегічного управління підприємством, слід зазначити їхні особливості, які необхідно враховувати в процесі функціонування і розвитку суб'єктів господарювання:

- скорочення періоду упередження в прийнятті управлінських рішень;
- ускладнення зовнішніх і внутрішніх взаємозв'язків підприємства;
- зростання мінливості і динамічності можливостей і загроз, що виникають у внутрішньому і зовнішньому середовищі суб'єкта господарювання;
- підвищення ризику і невизначеності при прийнятті і реалізації управлінських рішень на мікрорівні;
- посилення соціальної орієнтації управління на суб'єктів зовнішнього і внутрішнього середовища;
- поступове відмовлення від впливу і прийняття концепції діалогу у побудові взаємин між суб'єктом і об'єктом управління, зовнішнім і внутрішнім середовищем підприємства;

Ефективне стратегічне управління розвитком фінансових ресурсів повинно включати наступні основні етапи:

– визначення стратегічних цілей управління фінансовими ресурсами підприємства, які не повинні конфронтувати із загальними цілями його функціонування і розвитку та іншими функціональними (підтримуючими і забезпечуючими) цілями;

– формування фінансових стратегій у відповідності до стратегічного набору альтернатив поведінки суб'єкта господарювання, впровадження якого дозволить реалізувати обрані цілі;

– постановку задач;

– вибір методів їх реалізації;

– розробку критеріальних показників оцінки досягнення цілей;

– трансформацію організаційної структури підприємства згідно з обраними стратегіями, що забезпечує його перетворення в здатну до саморозвитку структуру;

– впровадження обраних стратегічних альтернатив;

– мотивація персоналу і партнерів до досягнення стратегічних цілей;

– моніторинг реалізації стратегій за обраними критеріальними показниками та прийняття управлінських рішень щодо їх продовження, реабілітації або зміни.

Фінансові стратегії розвитку підприємства доцільно розглядати з двох позицій: використання коштів для функціонування підприємства; вкладання у подальший розвиток і забезпечення конкурентоспроможності суб'єкта господарювання у перспективі.

Реалізація наведеного переліку заходів дозволить розглядати підприємство як ринково-орієнтовану, внутрішньо єдину систему.

Список літератури:

1. Бердар М.М. Фінанси підприємств. Навч. посіб. [Текст] / Бердар М.М.– К.:Центр учбової літератури, 2010.- 352с.

2. Антикризисное управление / [Коротков Э. М.,Александрова О. Н., Беляев А. А. и др.]; под ред. Э. М. Короткова. – М.:ИНФРА-М, 2004. – 432 с.

3. Ястремська О.М. Інвестиційна діяльність промислових підприємств: методологічні та методичні засади [Текст]: [монографія] / Ястремська О.М. – Харків: Вид. ХДЕУ, 2004. – 472 с.

Веренька К.П., ст.гр.Бс-ФК-14-2
Науковий керівник:
к.т.н., доц. каф. ЕАіФ Штефан Н.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна

РЕНТАБЕЛЬНІСТЬ РОБОТИ ПІДПРИЄМСТВА: СУТНІСТЬ, ПОКАЗНИКИ, ФАКТОРИ ПІДВИЩЕННЯ

Рентабельність - це інтегральний показник, що відображає ефективність роботи підприємства.

Американський вчений-економіст П. Самуельсон вказує, що рентабельність є безумовним доходом від чинників виробництва, як винагорода за підприємницьку діяльність, технічні нововведення та удосконалення, за вміння ризикувати в умовах невизначеності, як монопольний дохід, як етичну категорію [1, с. 135]. А.Д. Шеремет у своїй книзі "Комплексний аналіз господарської діяльності" визначає рентабельність як "основний показник ефективності господарської діяльності" [2, с.280].

У будь-якому визначенні рентабельність - це відносний показник, який буде означати відношення суми отриманого (очікуваного) результату до одного з показників (виручки, витрат, середньої вартості основних і оборотних коштів, фонду заробітної плати і т. п.).

Показники рентабельності за своєю структурою можна розділити на три групи: витратні показники рентабельності, які характеризують дохідність понесених витрат, ресурсні показники рентабельності, які визначаються як відношення чистого прибутку, прибутку від звичайної діяльності до оподаткування до вартості активів (капіталу) або їх складових та дохідні показники рентабельності, які розраховуються як відношення валового прибутку, прибутку від операційної діяльності, чистого прибутку до чистого доходу від реалізації.

Фактори підвищення рентабельності роботи підприємства поділяються на: зовнішні

- ринкові – ефективна реклама;
- адміністративні – системи оподаткування, регламентуючі постанови і

т.і.;

- зовнішньо-економічні – зміна цін і тарифів;

та внутрішні:

- матеріально- технічні – реконструкція, впровадження інвестиційних проектів, більш повне використання існуючих потужностей і т.і.;

- фінансові – цінове регулювання; аналіз, пошук і вибір раціональних джерел фінансування подальшої діяльності підприємства, в тому числі і на фінансових ринках; вибір форм розрахунків; вкладання вільних грошових коштів в різні фінансові інструменти;

- організаційні – розробка стратегії і поточних заходів щодо досягнення стратегічних цілей;

- трудові – підвищення кваліфікацій кадрів, що дозволить оптимізувати структуру і чисельність працівників підприємства, підвищити продуктивність їх праці і, таким чином, скоротити витрати на виробництво продукції.

Підприємство повинне використовувати як наявні на підприємстві внутрішні можливості підвищення ефективності його роботи, так і здійснювати пошук нових можливостей як фінансових, технічних так і організаційних.

Список літератури:

1. Самуельсон П. Экономика/ П. Самуэльсон . Учебник, В сокр. пер. с англ. - Севастополь, изд. "Ахтиар", 1995г., 384с. [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://www.alleng.ru/d/econ/econ434.htm>

2.Шеремет А.Д. Комплексный анализ хозяйственной деятельности/ А.Д. Шеремет.- М.: ИНФРА-М, 2006. — 415 с. [Електронний ресурс] // Режим доступу:

<http://nashol.com/2011061356357/kompleksnii-analiz-hozyaistvennoi-deyatelnosti-sheremet-a-d.html>

Власенко А.В., ст.гр. ФКФе-13-2
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
Університет», м. Дніпро, Україна)

НАПРЯМИ ЕФЕКТИВНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОТНИХ КОШТІВ ПІДПРИЄМСТВ

Для багатьох вітчизняних підприємств негативним фактором в процесі їх функціонування є нестача оборотних коштів, яка супроводжується низьким рівнем їх використання.

Оборотні кошти складають значну частину матеріально-грошових активів підприємств, тому раціональне та економне їх використання має особливе значення. Будучи самостійною економічною категорією, оборотні кошти впливають на процес виробництва і реалізації продукції. Їм належить вирішальна роль в організації діяльності підприємства, в забезпеченні його фінансової стійкості і платоспроможності, прибутку і рентабельності. Для оцінки ефективності використання оборотних коштів виробничих підприємств застосовують певні показники, а для підвищення ефективності – відповідні конкретні заходи [1].

Ефективність використання оборотних коштів залежить від багатьох чинників. Серед них можна виділити зовнішні чинники, що роблять вплив незалежно від інтересів і діяльності підприємства, і внутрішні, на яких підприємство може і повинно активно впливати.

До зовнішніх чинників відносяться: загальна економічна ситуація, особливості податкового законодавства, умови отримання кредитів і процентні ставки по ним, можливість цільового фінансування, участь в програмах, що фінансуються з бюджету. Враховуючи ці і інші чинники, підприємство може використовувати внутрішні резерви раціоналізації руху оборотних коштів [2].

Підвищення ефективності використання оборотних коштів забезпечується прискоренням їх оборотності на всіх стадіях кругообігу. Значні резерви підвищення ефективності використання оборотних коштів закладені безпосередньо в самому підприємстві. У сфері виробництва це відноситься,

перш за все, до виробничих запасів. Запаси відіграють важливу роль в забезпеченні безперервності процесу виробництва, але в той же час вони представляють ту частину коштів виробництва, яка тимчасово не бере участь у виробничому процесі. Ефективна організація виробничих запасів є важливою умовою підвищення ефективності використання оборотних коштів. Основні шляхи скорочення виробничих запасів зводяться до їх раціонального використання; ліквідації наднормативних запасів матеріалів; вдосконаленню нормування; поліпшенню організації постачання, зокрема шляхом встановлення чітких договірних умов постачань і забезпечення їх виконання, оптимального вибору постачальників, налагодженої роботи транспорту. Важлива роль належить поліпшенню організації складського господарства.

При цьому стратегічна модель управління процесами формування та використання оборотного капіталу повинна спрямовуватися на досягнення максимального прибутку підприємства за умов прийняттого рівня ризику, раціонального формування та використання достатнього обсягу оборотного капіталу. Це надасть можливість забезпечувати оптимальне співвідношення між платоспроможністю та рентабельністю підприємства шляхом підтримки відповідних розмірів і структури оборотних активів; підтримувати оптимальне співвідношення власного та позикового капіталу, оскільки від цього залежить фінансовий стан підприємства [3].

Список літератури:

1. Єршова Н. Ю. Удосконалення методичного підходу до аналізу оборотних коштів як фактору ефективності діяльності промислового підприємства / Н. Ю. Єршова // Вісник Нац. техн. ун-ту "ХПІ" : зб. наук. пр. Темат. вип. : Актуальні проблеми управління та фінансово-господарської діяльності підприємства. – Харків : НТУ "ХПІ". – 2012. – № 45 (951). – С. 37-46.
2. Фесюк І.В. Методичні засади планування потреби в оборотному капіталі підприємства у ринкових умовах // Економіка і ринок: облік, аналіз, контроль. – 2005. – №13.
3. Норд Г.Л. Концептуальні аспекти розробки моделі стратегічного управління оборотним капіталом / Г.Л. Норд, Т.В. Кравченко // Науково-методичний журнал. – 2011. – Т. 99. – Вип. 86. – С. 61-66.

*Воробйова В.В., ст. гр.ФК-13-1
Науковий керівник:
ас. каф. ЕАіФ Горяча О.І.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ФІНАНСОВА СТІЙКІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА: ВИЗНАЧЕННЯ ТА ОЦІНКА

В часи фінансової кризи забезпечення фінансової стійкості підприємства є невід'ємною умовою його конкурентоспроможного становища на ринку. Функціонуючи як суб'єкт підприємницької діяльності, кожне підприємство має забезпечувати такий стан своїх фінансових ресурсів, за якого воно стабільно зберігало б здатність безперервно виконувати свої фінансові зобов'язання перед діловими партнерами і працівниками [1].

Поняття фінансової стійкості підприємства розглянуто в багатьох працях як вітчизняних, так й іноземних авторів, як то Білик М. Д., Гапак Н.М., Капштан С.А., Лахтіонова Л.А. Мамонтова Н.А., Павловська О. В., Притуляк Н. М., Подольська В.О., Савицька Г.В. та інші., проте серед науковців не існує єдиного тлумачення поняття «фінансової стійкості». Однією з причин цього є різниця у підходах до її визначення, з чим пов'язане існування чисельної кількості трактувань, що акцентують увагу на різних якостях цього поняття.

Так, за визначенням Куцик В.І. і Борисенко Н.В. фінансову стійкість – це певне співвідношення величин: структури та складу активів, зобов'язань і власного капіталу, і «стійке фінансове становище формується в процесі всієї виробничо-господарської або комерційної діяльності підприємства» [2]. Найбільш ємним, на думку автора, є визначення Савицької Г.В., за яким «фінансова стійкість» – це здатність суб'єкта господарювання функціонувати і розвиватися, зберігати рівновагу своїх активів і пасивів у мінливому внутрішньому і зовнішньому середовищі, що гарантує його платоспроможність та інвестиційну привабливість у довгостроковій перспективі в межах допустимого рівня ризику [3].

Основними завданнями оцінки фінансової стійкості підприємства є: вивчення відповідності між засобами і джерелами, раціональності їх розміщення та ефективності використання; загальна оцінка стійкості фінансового стану та факторів її зміни; визначення резервів підвищення фінансової стійкості; прогнозування фінансової сталості підприємства [4]. Методики оцінки фінансової стійкості ґрунтуються на основі розрахунку абсолютних показників, що дозволяють визначити ступінь забезпеченості запасів джерелами фінансування, та відносних показників, що характеризують рівень фінансової залежності господарюючого суб'єкта від зовнішніх джерел фінансування [1].

За оптимальних умов функціонування, джерелами фінансування запасів підприємства є внутрішні джерела - власні оборотні кошти, а в разі їх нестачі використовується зовнішні джерела формування - довгострокові та короткострокові кредити банків. В процесі співставлення суми запасів і витрат з можливими варіантами джерел їх фінансування, визначається надлишок (нестача) забезпеченості запасів і витрат підприємства власними оборотними коштами та довгостроковими чи/або короткостроковими зобов'язаннями господарюючого суб'єкта. Таким чином, фінансова стійкість підприємства передбачає такий стан фінансових ресурсів, за раціонального розпорядження якими гарантується достатність власних коштів, стабільна продуктивність і забезпечується процес розширеного відтворення.

Аналіз методик оцінки фінансової стійкості підприємства є напрямом подальших досліджень автора.

Список літератури:

1. Гапак Н.М., Капштан С.А. Особливості визначення фінансової стійкості підприємств // Науковий вісник Ужгородського університету. – Серія: Економіка.– Вип. (42). –2014. – С. 191-196.
2. Куцик, В. І. Суть і аналіз фінансово-економічного стану підприємства в сучасних умовах [Текст] / В. І. Куцик, Н. В. Борисенко // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.13. – С. 274-278. 3
3. Білик М. Д., Павловська О. В., Притуляк Н. М. Фінансовий аналіз: навч. посібн. / М. Д. Білик, О. В. Павловська, Н. М. Притуляк та ін. – К.: КНЕУ, 2015. – 592 с.
4. Александрова М. М., Виговська Н. Г., Кірейцев Г. Г., Петрук О. М., Маслова С. О. Фінанси підприємств: Навч. посіб. для студ. екон. спец. всіх форм навч. / Г.Г. Кірейцева (ред.). – 2.вид., перероб. та доп. – К.: ЦУЛ, 2013. – 268 с.

*Глоба О.І., ст.гр. БФК-13-1
Науковий керівник:
к.т.н., доц. каф. ЕАіФ Штефан Н.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ПІДВИЩЕННЯ РЕНТАБЕЛЬНОСТІ РОБОТИ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЙОГО ЕФЕКТИВНОГО РОЗВИТКУ

Питання ефективного використання ресурсів України, як і інших країн (матеріальних, фінансових, трудових) набувають все більшої актуальності. У ринковій економіці фінансові ресурси (капітал) вкладаються у будь-які види діяльності виключно за критерієм максимуму прибутку. Прибуток у ринковій системі господарювання має позитивну роль, коли він забезпечує розвиток підприємства. Прибуток, який досягається за рахунок невинного зростання цін (що зараз спостерігається в Україні), використання монопольного становища або механізмів тіньової діяльності підприємства не може бути стабільним та довгостроковим в порівнянні з прибутком, який може бути отриманим в результаті інноваційно-інвестиційного розвитку підприємства.

Визначальним показником прибутковості підприємства є рентабельність. Показники рентабельності повніше, ніж прибуток, характеризують остаточні результати господарювання, тому що їх величина відображає співвідношення ефекту з вкладеним капіталом або спожитими ресурсами. Їх використовують і як інструмент в інвестиційній політиці і ціноутворенні.

Показники рентабельності можна розбити на кілька груп: показники, що характеризують рентабельність основної (операційної) діяльності і рентабельність продажів (обороту); показники ефективності використання фінансових ресурсів; показники, що характеризують прибутковість капіталу і його частин. Показники рентабельності операційної діяльності великих та середніх підприємств за видами економічної діяльності за січень-вересень 2016 року представлені в таблиці 1.

Таблиця 1

Рентабельність операційної діяльності великих та середніх підприємств за видами економічної діяльності за січень-вересень 2016 року,(млн. грн.) [1]

	Результат від операційної діяльності	Рівень рентабельності (збитковості), %
Усього	169570,7	7,7
сільське, лісове та рибне господарство	295,6	2,2
промисловість	78020,0	5,5
будівництво	865,8	1,5
оптова та роздрібна торгівля; ремонт автотранспортних засобів і мотоциклів	31011,4	17,2
транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність	13047,1	6,0
тимчасове розміщування й організація харчування	167,9	1,3
інформація та телекомунікації	7398,3	11,9
фінансова та страхова діяльність	-3657,8	-9,2
операції з нерухомим майном	676,8	2,0
професійна, наукова та технічна діяльність	42221,7	37,2
діяльність у сфері адміністративного та допоміжного обслуговування	96,0	0,4
освіта	102,0	15,5
охорона здоров'я та надання соціальної допомоги	409,4	6,1
мистецтво, спорт, розваги та відпочинок	-1188,5	-16,8
надання інших видів послуг	105,0	10,5

Як видно з даних табл.1 найбільш рентабельними є професійна, наукова та технічна діяльність, оптова та роздрібна торгівля, освіта, інформації і телекомунікації і лише на сьомому місці – промисловість.

В умовах кризи, стрімкого знецінення вартості національної валюти, високої вартості позикових коштів, малого внутрішнього ринку важливо шукати доступні резерви підвищення рентабельності, які дозволи б суб'єктам господарювання здійснювати ефективний розвиток підприємств. Тому в сучасних умовах підвищується актуальність дослідження аспектів управління рентабельністю підприємства з метою забезпечення його ефективної роботи.

Список літератури:

1. Економічна статистика України – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2016/ibd/kindj/infin_u/infin04_16_u.htm

*Грабчак А.О., ст. гр. ФКфе-13-1
Науковий керівник:
д.е.н., проф. каф. ЕАіФ Єрмошкіна О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ АНАЛІЗУ ЛІКВІДНОСТІ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ УСТАНОВИ

Однією з невід'ємних структур ринкової економіки являється банківська система. Основною умовою для сталого розвитку кожної фінансово-кредитної установи в цілому є вдосконалення підходів до управління фінансами. Насамперед, для підтримання дохідності банківської діяльності потрібна підтримка ліквідності. Перш за все, діяльність банку характеризує його ліквідність, також це свідчить про його надійність і стабільність. Поширеність цієї проблеми в Україні відбувається через загальне спадання виробництва, загострення суперечностей між державою та населенням через її виконання своїх грошових зобов'язань та поганий фінансовий стан багатьох підприємств різних галузей економіки. Ліквідність фінансово-кредитних установ може знизити такий фактор, як не здатність клієнтів банку розраховуватись за своїми зобов'язаннями.

Тема аналізу ефективності управління ліквідністю фінансово-кредитної установи та шляхи її вдосконалення є предметом дослідження багатьох зарубіжних та вітчизняних вчених, зокрема О. Васюренка, А. Герасимовича, Д. Петрова, О. Лаврушина, Л. Примостки, М. Савлука, В. Пірога, А. Мороза та ін. Попри значний внесок науковців у дослідження аспектів оцінки ліквідності, дана тема залишається актуальною і в наш час та потребує подальшого дослідження як в теоретичному, так і практичному плані.

Відповідно, метою даного дослідження є критичний аналіз методичних підходів до визначення сутності ліквідності фінансово-кредитної установи.

Таким чином, змога трансформування активів фінансово-кредитної установи в готівкові грошові кошти називається ліквідністю. Фінансово-

кредитна установа може вважатися тільки тоді ліквідною, коли для своєчасного погашення заборгованості чи інших фінансових зобов'язань достатньо суми всіх його фактичних коштів та інших ліквідних активів, а також можливості швидко вилучити кошти з інших джерел. Завдяки рівному відношенню активів і пасивів балансу банку та рівню збалансованості строків розміщених активів і залучених банком пасивів визначається ліквідність фінансово-кредитної установи. Іншими словами, для того щоб постійно підтримувати ліквідність установи необхідно дотримуватись співвідношення між трьома її складовими - власними, залученими та розміщеними ним коштами шляхом своєчасного управління їхніми елементами устрою. Банківська теорія та практика пропонує розглядати ліквідність як «запас» та як «потік», тобто в статиці та в динаміці.

Як «запас» прийнято описувати статичну ліквідність, вона містить в собі встановлення ступеню можливості фінансово-кредитної установи відповідати за поточними пасивами, вона являє собою миттєву ліквідність установи на визначений проміжок часу. Оцінка цієї ліквідності проводиться у вигляді розрахунку коефіцієнтів — показників ліквідності балансу. Протилежним явищем являється ліквідність як «потік», вона у свою чергу вивчається з позиції динаміки та охоплює передбачення можливості трансформації активів у грошові кошти.

Таким чином, кожна фінансово-кредитна установа повинна самостійно вживати відповідних заходів щодо підтримки достатнього рівня ліквідності, щоб установа могла виконувати свої поточні функції, а саме надавати послуги своїм клієнтам. Це є головною умовою, щоб захистити банк від банкрутства.

*Григорович О.А., ст. гр. ФКв -13
Науковий керівник:
ст. викл. каф. ЕАіФ Лісовенкова І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

МЕТОДИ РЕГУЛЮВАННЯ СТРУКТУРИ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Однією з серйозних проблем управління капіталом є встановлення необхідних структурних пропорцій між власною і позиковою частинами. Вони в значній мірі визначають умови ефективного функціонування підприємства і кінцеві результати його діяльності. Шляхом оптимізації співвідношення власного і позикового капіталу забезпечується необхідний рівень рентабельності, стійка фінансова рівновага підприємства в процесі його розвитку, максимізація його ринкової вартості.

Проблеми формування структури капіталу підприємства досліджували як закордонні так і провідні вітчизняні вчені: С. Міллер і Модільяні, які вперше привернули увагу до позикового капіталу. Подальшого розвитку теорія формування структури капіталу набула у роботах Т Бірмана, Ю. Бріггема. Дж. Ван Хорна.

Регулювання структури капіталу на підприємстві потрібно здійснювати у двох напрямках обґрунтування оптимальних пропорцій власного і позикового капіталу залучення необхідних обсягів власного і позикового капіталу для досягнення цільової структури.

Метод оптимізації структури капіталу за критерієм максимізації рівня прогнозованої рентабельності ґрунтується на багатоваріантних розрахунках рівня рентабельності при різній структурі капіталу. Існує декілька методичних підходів щодо оптимізації структури капіталу на основі критерію рентабельності.

Сутність метода регулювання структури капіталу за критерієм мінімізації вартості капіталу полягає в попередній оцінці вартості власного та позикового капіталу за різних умов його залучення, обслуговування та здійснення

багатоваріантних розрахунків середньозваженої вартості капіталу. Перевага при формуванні структури капіталу підприємства надається відносній дешевизні того чи іншого джерела ресурсу.

Наступний метод регулювання структури капіталу за критерієм фінансових ризиків пов'язаний із процесом диференційованого вибору джерел фінансування різних складових частин активів підприємства. З цією метою всі активи підприємства поділяються на такі три групи: необоротні активи, постійна частина оборотних активів, змінна частина оборотних активів. На противагу розглянутому вище метод регулювання структури по критерію мінімізації рівня фінансових ризиків підвищує незалежність від зовнішніх джерел фінансування.

Завданням успішного розвитку підприємств виступає якісне управління їх капіталом. При цьому обґрунтування його оптимальної величини відповідно до обсягу структури і змісту виробничої діяльності вибір раціонального способу його нарощування урахування вартості і ризиків забезпечує стійкий розвиток підприємства. Ефективність управління капіталом значною мірою залежить від вибору методів та методичних підходів до оптимізації та формуванні структури капіталу. Ці методи можна диференціювати в залежності від підходу до оптимізації на наступні групи нормативно-коефіцієнтні, однокритеріальні, багатокритеріальні. В плані практичного впровадження та отримання достовірних даних для регулювання структури капіталу найбільш придатними є нормативно-коефіцієнтні методи та багатокритеріальні методи які основані на розрахунку комплексного інтегрального показника.

Список літератури:

- 1.Семенов Г.А. Оптимізація структури капіталу підприємстває/ Г..А. Семенов, А. В. Пелешко// Держава та регіони. - 2010. - №4. – с.164-169.
2. Квасницька Р.С. Інструментарій та методи оптимізації цільової структури капіталу підприємстває / Р.С.Квасницька // Економіст. – 2005. - №5. – С. 72-74.

*Слисеєнко Д.І., ст. гр. ФК-13-2
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ОПТИМІЗАЦІЇ ДЖЕРЕЛ ФІНАНСУВАННЯ РЕАЛЬНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Розвиток ринкової економіки зумовлює посилення ролі фінансів підприємств у системі господарювання. Конкурентоспроможність та платоспроможність підприємств визначаються раціональною організацією фінансів. Організація фінансової діяльності підприємства має бути побудована так, щоб це сприяло підвищенню ефективності виробництва [1].

Розвиток реального сектору економіки України, забезпечення економічного зростання можливі лише за умови докорінного оновлення основних засобів, технічна й технологічна відсталість яких є головною причиною випуску на більшості підприємств неконкурентоспроможної продукції, не кажучи вже про посилення небезпеки техногенних катастроф [2].

За даними Державної служби статистики України, ступінь зносу основних засобів у 2013 р. становив 77,3 %, зокрема в сільському господарстві – 35,8, добувній промисловості – 57,1, переробній промисловості – 50,1, будівництві – 51,9, транспорті та зв'язку – 96,7 %. Саме тому проблеми залучення фінансових ресурсів у реальний сектор економіки, відтворення основних засобів на новій технічній основі набувають актуальності в економічній політиці держави [3].

Будь-яке підприємство для фінансування своєї діяльності потребує достатнього обсягу фінансування, яке залежить від періоду обігу активів та відповідних їм пасивів.

Залучення того чи іншого джерела фінансування пов'язане з витратами зі сплати процентів за користування цими джерелами [1].

Для розв'язання проблем формування і використання фінансових ресурсів підприємств потрібна виважена, довгострокова політика держави щодо розвитку підприємництва, його ролі у піднесенні національної економіки.

В Україні фінансові компанії набудуть належного розвитку за умови проведення послідовної комплексної державної політики у фінансовому секторі. Першорядне завдання – завершити створення відповідного законодавства [2].

З метою стимулювання розвитку вітчизняних фінансових компаній можна виділити такі основні напрями для підвищення ефективності їх функціонування у процесі залучення коштів у реальний сектор економіки:

- створення цілісної нормативно-правової бази для всіх видів діяльності фінансових компаній;
- здійснення відповідних кроків у напрямі податкового реформування, мінімізувати негативний вплив податків на розвиток фінансових компаній;
- розширення спектру послуг небанківських фінансових інститутів для клієнтів, забезпечити професійний рівень їх надання;
- для підприємств варто визначити оптимальну потребу в ресурсах, забезпечити структуру джерел її формування і використання, залучення додаткового позикового капіталу;
- розробити й ухвалити на державному рівні інтегровану цілісну довгострокову стратегію розвитку фінансового сектору [2].

Також до напрямів оптимізації джерел фінансування слід віднести збільшення величини власного капіталу. Це може бути зроблено за рахунок або нагромадження нерозподіленого прибутку, або збільшення власного капіталу, тобто через залучення додаткових фінансових ресурсів від власників.

Таким чином, комплексне виконання таких заходів забезпечить підвищення ефективності функціонування фінансових компаній, сприятиме оптимізації джерел фінансування та припливу вільних фінансових ресурсів у реальний сектор економіки [1].

Список літератури:

1. Куліченко Ю. Л. Фінансові ресурси підприємства та їх оптимізація // Молодіжний науковий вісник УАБС НБУ, Серія: Економічні науки, №4, 2013, - С.291-292
2. Терещенко Г. М., Мусатова Т. А., Наукові праці НДФІ, № 3 (68). – С.121-123,128.
3. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

*Жарко О.В. ст. гр.ФК-13-2
Науковий керівник:
д.е.н., проф. каф. ЕАіФ Єрмошкіна О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ПЛАНУВАННЯ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

У сучасних умовах господарювання важливу роль у питаннях стратегічного розвитку підприємств відіграє планування фінансово-господарської діяльності, оскільки стратегічними цілями будь-якого підприємства в області фінансів є забезпечення його ліквідності й рентабельності, а без чіткого планування діяльності досягти цього не можливо. При цьому, якщо забезпечення ліквідності є обов'язковою умовою економічного розвитку підприємства, то друга стратегічна мета - забезпечення рентабельності, може сполучатися з такими цілями, як завоювання ринку або просте виживання підприємства. В умовах орієнтування на максимальний прибуток і рентабельність, підприємство мобілізує всі свої ресурси, у тому числі за рахунок зниження ліквідності, відмови від фінансових резервів, залучення в обіг позикових ресурсів у більших обсягах та ін. Досягти цього можливо тільки завдяки точного розрахунку й передбачення, тобто фінансового планування.

Питанням планування фінансово-господарської діяльності на підприємствах займається багато вітчизняних і зарубіжних дослідників, серед них: Р. Акофф, І. Ансофф, М.Д. Білик, Р.І. Заворотній, Л.І. Данілов, Р. Брейлі, С. Майерс, О.О. Бурлаков, Г.О. Партін, А.Г. Завгородній Р.А. Слав'юк та ін. Незважаючи на вагомий внесок науковців у цій сфері, слід зауважити, що окремі аспекти планування фінансово-господарської діяльності підприємств потребують подальшого дослідження та удосконалення.

Відповідно, метою даного дослідження є розвиток методичних підходів до планування фінансово-господарської діяльності шляхом впровадження сучасних підходів до планування.

Одним з основних інструментів, що забезпечують функцію фінансового планування на підприємстві в існуючих економічних умовах, є бюджетування, тобто процес планування майбутньої діяльності підприємства, результати якого оформляються системою бюджетів. Фінансове планування й контроль його результатів неможливі без формування бюджету, що забезпечує точною, повною й своєчасною інформацією вище керівництво підприємства.

Впровадження системи бюджетування дозволить удосконалити процес планування на підприємстві за рахунок:

- формування системи взаємозалежних бюджетів, орієнтованих на задоволення ринкових потреб і забезпечення максимізації основного фінансового результату діяльності підприємства – його прибутку;
- підвищення якості аналізу фінансового стану;
- забезпечення раціонального використання всіх ресурсів підприємства, зниження витрат на сировину й матеріали, прямих витрат на оплату праці, а, отже, й зниження собівартості продукції;
- підвищення обґрунтованості потреб підприємства у фінансових;
- зниження неліквідних і наднормативних запасів сировини, матеріалів і готової продукції й економії оборотних коштів;
- аналізу дебіторської й кредиторської заборгованості й приведення їх у розумну відповідність.

Таким чином, впровадження системи бюджетування, з одного боку, створює можливості контролю менеджерами й власниками підприємства за надходженням і витратою коштів і підвищує обґрунтованість прийнятих управлінських рішень. З іншого боку, підвищується «прозорість» підприємства для зовнішніх організацій, а, отже, росте його кредитоспроможність і інвестиційна привабливість.

*Журавель К.С., ст. гр. Б-ФК-13-1
Науковий керівник:
к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Цуркан І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ФІНАНСОВЕ ПЛАНУВАННЯ НА БУДІВЕЛЬНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

Для розвитку і успішного функціонування будівельного комплексу, який включає не лише будівництво об'єктів виробничого, соціального та житлового призначення, а об'єднує проектно-вишукувальні і науково-дослідні, будівельні і монтажні організації, підприємства будівельної індустрії, виробництво будівельних матеріалів та виробів, транспорт, наукові, а також являється мультиплікатором інвестицій інших галузей національної економіки – питання залучення фінансових ресурсів є досить важливим та актуальним.

Для підприємств будівельного комплексу характерною особливістю є те, що власні фінансові ресурси складають незначну частку у фінансовому забезпеченні господарської діяльності. Водночас позикові кошти є основою фінансування господарської діяльності. Тому одним із найважливіших напрямків фінансової політики цих підприємств на сучасному етапі є формування стратегії формування фінансових ресурсів, яка повинна бути спрямована на забезпечення зростання прибутку, необхідної ліквідності.

Фінансове планування як важлива складова механізму фінансової системи та одна із функцій управління підприємством набуває актуальності за сучасних умов діяльності підприємств.

Фінансове планування - це процес систематичної підготовки управлінських рішень, які прямо чи опосередковано впливають на обсяги фінансових ресурсів, узгодження джерел формування та напрямків використання, згідно виробничих, маркетингових планів, а також показників діяльності підприємства в плановому періоді, і які забезпечують вирішення завдань найбільш раціональним шляхом [1].

Об'єктами фінансового планування виступають: рух фінансових ресурсів; фінансові відносини, які виникають при формуванні, розподілі та використанні

фінансових ресурсів; вартісні пропорції, які утворюються в результаті розподілу фінансових ресурсів.

Початковим етапом фінансового планування є фінансове прогнозування, яке полягає у визначенні можливого фінансового стану підприємства на перспективу. На відміну від фінансового планування, прогнозування передбачає розробку альтернативних фінансових показників та параметрів, використання яких, відповідно до тенденцій зміни ситуації на ринку, дає змогу визначити один з варіантів розвитку подій та їх вплив на фінансовий стан підприємства [1].

До фінансових показників які прогнозуються на будівельних підприємствах належать дохід від реалізації продукції (робіт, послуг), обсяги оборотних активів та джерела їх поповнення, прибуток, джерела фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності.

У процесі фінансового планування найчастіше використовують такі методи планування, як нормативний, розрахунково-аналітичний, балансовий, метод оптимізації планових завдань, економіко-математичне моделювання, метод експертних оцінок, коефіцієнтів і програмно-цільовий метод [1, 2, 3].

Фінансове планування є процесом, який включає етапи контролю і аналізу його виконання. Призначення контролю в фінансовому плануванні полягає в констатації та оцінці проміжних і кінцевих результатів діяльності підприємства, а також в оцінці діяльності фахівців, що сприяли досягненню цих результатів [4].

Список літератури:

1. Непочатенко О.О. Фінанси підприємств. Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 328 с.
2. Біла О.Г. Фінансове планування і прогнозування. Навч. посіб. – Львів: ком пакт-ЛВ, 2005. – 312 с.
3. Аналіз та прогнозування розвитку підприємства: навчально-методичні матеріали для студентів спеціальності 7.03050901 «Облік і аудит» / упор.: С.В. Бреус, І.В. Бродюк. – К.: КНУТД, 2014. – 63 с.
4. Кропівцова Н.І. Взаємозв'язок фінансового аналізу, планування та контролю на підприємстві / Н. І. Кропівцова // Економічна стратегія і перспективи розвитку сфери торгівлі та послуг. - 2012. - Вип. 1(1). - С. 401-408.

Замковий О.О., ст..гр.ПК-16с-1
Науковий керівник:
к.т.н., доцент кафедри комп'ютерних технологій Золотько К.Є.
(Державний ВНЗ «Дніпровський національний університет
ім. О. Гончара, м. Дніпро, Україна)

REGULATION ECONOMIC PROCESSES ON THE MARKET USING NEURAL NETWORKS

In the process of resolving strategic tasks of progressive economic and social development, Ukraine consistently pursues an effective micro- and macroeconomic state policy built on the basis of evidence-based practically tested European mechanisms of modern micro- and macroeconomic market regulation. On the way of solving this problem, extremely important milestones are: application of modern mechanisms of socioeconomic forecasting of enterprises' economy, ensuring of economic stability, land budget and taxing system equilibration through improving tax system and budgeting processes.

Under conditions of constant variability of economic and social situation, the processes of forecasting and planning appear in a new light. Nowadays this is not just a means of ascertaining the fact and kind of reporting on the work done, but a real mechanism of economic impact and a lever of managing various processes taking place in society.

Since economic, financial and social systems are very complex and are proceed of actions and counteractions of different people, it is very difficult (if not impossible) to create a complete mathematical model taking into account all possible actions and counteractions. It is nearly impossible to approximate in detail a model based on such traditional parameters as utility maximization or profit maximization.

One of the problems of constructing an objective socioeconomic forecast is a choice of the forecasting method. For sufficient level of reliability, about 1000 parameters must be included in the model. However, the so-called "curse of dimensionality" does not enable to imitate linear dependencies in case of large number of variables. In systems of this complexity, it is natural and most effective to

use models that directly imitate the behavior of society and economy. And this is exactly what the methodology of neural networks can offer. For successful application of neural networks in finance, one fundamental assumption is advanced: replacement of forecasting by recognition. By and large, the neural network does not predict the future, but "recognizes" a current situation in a current state of the market and reproduces subsequent reaction of the market. The financial market is inert enough, thus it has its own "slow reaction", knowing that making it possible to calculate the future situation quite accurately. And how accurate - it depends on the market conditions and qualification of the operator. In addition, neural networks cope with the "curse of dimensionality".

At the same time, interest in artificial neural networks in Europe has grown very much in the past few years. The possibility of rapid training and reliability of deduction allows us to recommend neural network expert systems as one of the mandatory tools in many aspects of modern business. Neural networks have a huge advantage over the longer traditional labor-consuming way of generalizing of expert staff knowledge.

Making a conclusion, we can state that implementation such type of system will almost completely automate the process of collecting and streamlining statistical information, reduce the time of analyzing and forecasting economic situation, reduce the costs of maintaining forecast services and, ultimately, enhance competitive attractiveness of an enterprise in the market.

Список літератури:

1. Розенблатт Ф. Принципы нейродинамики. Перцептроны и теория механизмов мозга. / Ф. Розенблатт. -М.: Мир, 1965. - 480 с.
2. Уоссермен Ф. Нейрокомпьютерная техника / Ф. Уоссермен. -М.: Мир, 1992. - 127 с.
3. Заенцев И. В. Нейронные сети: основные модели / И. В. Заенцев. -В., 1999. - 76 с.
4. Круглов В. В. Искусственные нейронные сети. Теория и практика. / В. В. Круглов, В. В. Борисов. -М.: Горячая линия-Телеком, 2001. - 382 с.
5. Родченко В.Б. Міські комплекси України: чинники та умови організації регулювання соціально-економічного розвитку: моногр. / В.Б. Родченко; НАН України, Ін-т економіки пром-сті. - Донецьк, 2012. - 404 с.

*Занкова Д.М., ст. гр.Бс-ФК-14-2
Науковий керівник:
к.т.н., доц. каф. ЕАіФ Штефан Н.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ФІНАНСОВИЙ СТАН ПІДПРИЄМСТВА: ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНЮВАННЯ І НАПРЯМИ ПОКРАЩЕННЯ

В сучасних умовах ринкового господарства особливої важливості набуває оцінка та шляхи покращення фінансового стану підприємства. На багатьох підприємствах України поширеною причиною нестабільної діяльності та кризових явищ є незадовільна структура капіталу та нестача оборотних коштів. У таких випадках основним напрямком діяльності управлінського складу підприємства має бути розробка і впровадження ефективних заходів щодо поліпшення фінансового стану суб'єкта господарювання. Попередження розвитку негативних кризових явищ на підприємстві є можливим тільки за умови постійного забезпечення управлінського персоналу інформацією про поточний рівень показників фінансового стану.

Для оцінки фінансового стану підприємства розроблено безліч методик поглибленого аналізу та експрес-аналізу, які ґрунтуються на використанні абсолютних та відносних показників. Такі методики надають можливість виявити проблемні напрями в діяльності підприємства і досліджувати причини, які їх зумовили.

Дослідженню значення та особливостей оцінювання фінансового стану на підприємстві, а також шляхи його покращення присвячено ряд праць таких науковців, як: Аверіна М.Ю., Акоюн А.А., Шмалюк Л.І., Безбородова Т.В., Бурковська А.В., Соловйов О.Ю., Ковалевська А.В. та ін.

Нестабільний стан економіки України обумовлює потребу для кожного суб'єкта господарювання шукати напрями підвищення ефективності своєї діяльності, що потребує знаходження нових дій направлених на подолання недоліків.

Першочерговим етапом у покращання фінансового стану українських підприємств є пошук оптимального співвідношення власного і позикового капіталу, яке б забезпечило мінімальний фінансовий ризик за максимальної рентабельності власного капіталу. Оптимізація ліквідності підприємства реалізується за допомогою оперативного механізму фінансової стабілізації – системи заходів, спрямованих, з одного боку, на зменшення фінансових зобов'язань, а з іншого, на збільшення грошових активів, що забезпечують ці зобов'язання [1, с.134].

Наступним напрямком покращання фінансового стану підприємства може стати розробка нових видів послуг, які зацікавлять споживачів, а також отримання ліцензій на нові “ходові” послуги, що дасть змогу стабілізувати і покращити фінансовий стан підприємства.

Система заходів для підтримки фінансового стану на високому рівні повинна передбачати:

- постійний моніторинг зовнішнього і внутрішнього станів підприємства;
- розробку заходів із зниження зовнішньої вразливості підприємства;
- розробку підготовчих планів при виникненні проблемних ситуацій, здійсненні попередніх заходів для їхнього забезпечення;
- впровадження планів практичних заходів при виникненні кризової ситуації, прийняття ризикових і нестандартних рішень у випадку відхилення розвитку ситуації;
- координацію дій всіх учасників і контроль за виконанням заходів та їхніми результатами [2, с.59].

Саме за таких умов можна забезпечити систему моніторингу кожної із складових позитивного фінансового стану підприємств, яка змогла б надати можливість оптимізувати її відповідно до перспектив розвитку.

Список літератури:

1. Аверіна М.Ю. Аналіз та оцінка фінансового стану підприємства: шляхи покращення / М. Ю. Аверіна // Актуальні проблеми економіки. – 2012.
2. Акоюн А.А., Шмалюк Л.І. Основні проблеми оцінки фінансового стану підприємства [Текст] / А. А. Акоюн, Л. І. Шмалюк // Проблеми підвищення ефективності інфраструктури. – 2010.

Кібкало Я.А., ст.гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)

ОПТИМІЗАЦІЯ ДЖЕРЕЛ ФІНАНСУВАННЯ ОБОРОТНИХ АКТИВІВ В ГАЛУЗІ МАШИНОБУДУВАННЯ

Машинобудівний сектор є єдиним постачальником капітальних ресурсів на підприємства інших галузей національної економіки, забезпечуючи будь-яке виробництво машинами та обладнанням, а населення - предметами споживання. Від ступеня розвиненості машинобудування, в кінцевому підсумку, залежить стійкість і ефективність розвитку інших секторів і всієї економіки в цілому [1]. Переважну частину активів машинобудівних підприємств становлять оборотні активи.

Оскільки галузь машинобудування займає значне місце в промисловості України, проаналізуємо ефективність використання оборотного капіталу на прикладі ТОВ «Укрспецтехмаш-2009», що спеціалізується на виготовленні металовиробів і надання послуг з металообробки.

Аналізуючи джерела формування активів на підприємстві ТОВ «Укрспецтехмаш -2009», можна дійти висновку, що підприємство користується в основному залученими та позиченими коштами, що значно погіршує фінансовий стан підприємства. На даному підприємстві недостатньо власних коштів для покриття позик (рис.1).

Єршова Н. акцентує увагу, що одним із основних негативних факторів, характерних практично для всіх промислових підприємств, є нестача власних оборотних коштів [2]. На ТОВ «Укрспецтехмаш-2009» спостерігається відсутність власного оборотного капіталу, що негативно впливає на ефективність використання оборотного капіталу. Оборотні активи формуються шляхом залучення коштів та кредитів. На підприємстві не залишається коштів після погашення кредиторської заборгованості (рис.2).

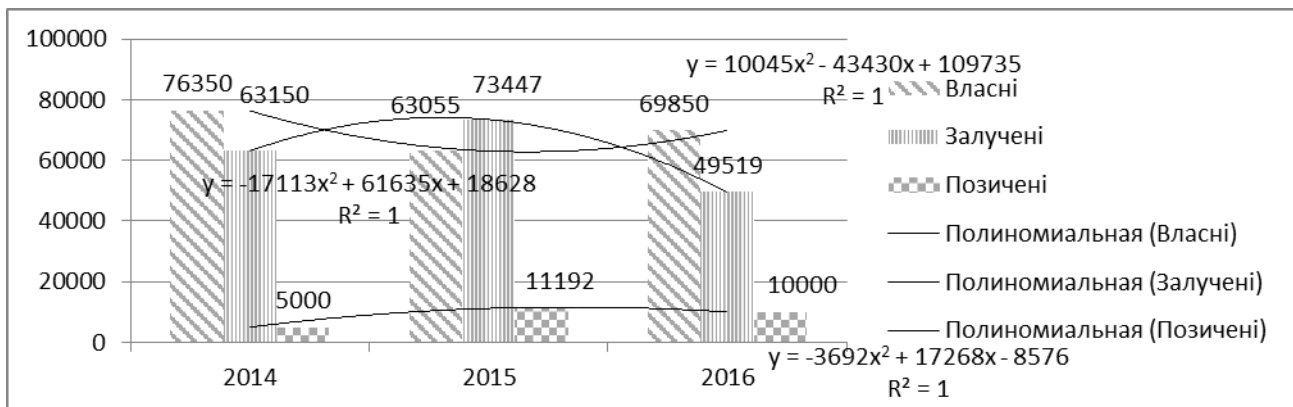

Рис.1. Динаміка джерел формування активів

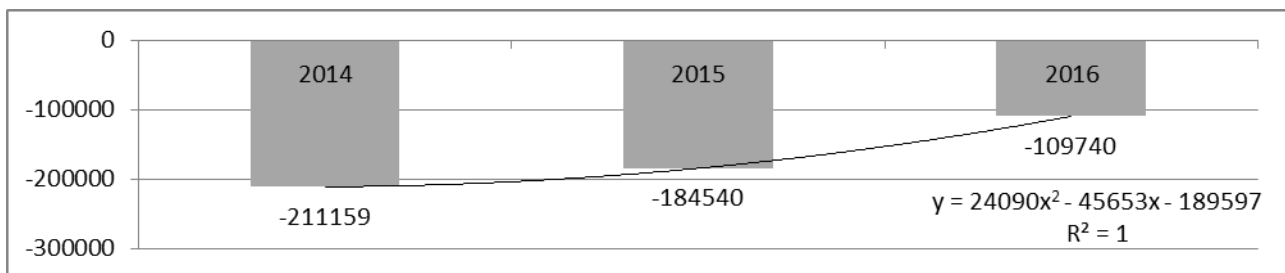

Рис.2. Динаміка власного оборотного капіталу ТОВ «Укрспецтехмаш-2009»

Оптимізація оборотних активів може здійснюватись з застосуванням розробленої на підприємстві системи нормативів у відповідності зі стратегічними та оперативними цілями за кожним елементом оборотних активів за співвідношенням "прибуток-ризик". Оптимальне співвідношення власних та позикових джерел фінансування розглядається через розмежування, згідно з яким мінімальна потреба в оборотних активах повинна покриватись власними джерелами, а тимчасова – за рахунок короткострокових кредитів.

Список літератури:

1. Півень А.І. Фактори кризового стану підприємств машинобудівної галузі [Текст] / А. І. Півень // Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі: проблеми теорії та практики. - 2009. - № 4 (8). - С.85-96.
2. Єршова Н.Ю. Оцінка стану підприємств промисловості на основі статистичного аналізу [Текст] / Н.Ю. Єршова // Вісник Харківського національного університету. – 2008. - № 802. - С.68-71.

*Клименко І.О., ст. гр. ФКФе-13-1
Науковий керівник:
ас. каф. ЕАіФ Горяча О.І.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВА: ТЕОРЕТИЧНЕ ОБГРУНТУВАННЯ

За сучасних умов фінансової кризи, глобалізації підприємства України потребують значних змін для ефективного функціонування, Зовнішнє середовище тісно пов'язане із внутрішнім і має причино-наслідковий характер, тобто зміна зовнішнього середовища на макрорівні сприяє зміні внутрішнього середовища на мікрорівні. Тож, пріоритетним завданням для підприємства є економічний розвиток.

Проблему розвитку підприємства досліджувало багато вчених, як вітчизняних, так і зарубіжних, зокрема Акафа Р., Афанасьєва Н., Василенко В., В. Геєць, Мексон М., Тимощук М., Мала Н., Грабельська О., Колотій О. та інші.

Акаф Р. виокремлює два поняття, які схожі, але мають відмінності - розвиток і ріст, що не є взаємозалежними. Зростання означає збільшення кількісних та якісних показників. Розвиток – це процес, в якому збільшуються можливості й бажання індивіда задовольнити власні бажання та потреби інших людей [2].

За думкою Афанасьєва Н. поняття «розвиток» розглядають як об'єктивну зміну тільки якісних характеристик системи, зумовлену як фундаментальними законами природи так і закономірностями функціонування конкретних систем, за якої формуються нові властивості системи.

М. Тимощук та Р. Фещук, вважають, що основою для подальшого розвитку підприємства є його потенціал [1]. Економічний розвиток, за визначенням Євдокимової Д.М., є динамічним багатоваріантним циклічним процесом, який має спіралеподібну форму та виявляється через кількісні та

якісні зрушення у структурі системи при збереженні її цілісності, і стійкість якого забезпечується лише за умов його керованості з боку над системи [2]. Колотій В., трактуючи категорію "стійкий розвиток", звертає увагу на те, що зміни, які відбуваються під впливом факторів зовнішнього та внутрішнього середовища, мають обумовлювати перехід від одного якісного стану до іншого, більш прогресивного [3]. Залуцький В.П. розрізняє три форми розвитку: ринковий розвиток, організаційний розвиток; діловий розвиток. Афанасьєва Н.В., Рогожин В.Д., Рудика В.И. класифікують за такими напрямками: збільшенням масштабів споживання економічних ресурсів – кількісний аспект; зміни в складі елементів і їхніх комбінацій – структурний аспект; зрушення в споживчих характеристиках елементів, у їхній індивідуальній і інтегральній корисності – якісний аспект [2].

Отже, підсумовуючи все вище сказане, можна дати визначення поняттю «економічний розвиток підприємства» - це необоротні, постійні, довгострокові, якісні та кількісні зміни об'єкта, що пов'язані із змінами зовнішнього середовища чи з власним бажанням, що сприяють повного перетворення життєдіяльності об'єкта. Економічний розвиток характеризується цілеспрямованістю, контролем, спланованістю. Визначення факторів, що впливають на темпи економічного росту підприємства, є подальшими напрямками дослідження автора.

Список літератури:

1. Мала Н.Т., Грабельська О.В. Економічний розвиток підприємства: планування та моделювання // Вісник Національного університету «Львівська політехніка» «Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку». — Львів: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2012. — № 739. — С. 22-28.

2. Дакус А. В. Економічний розвиток підприємства: сутність та визначення [Електронний ресурс] / Дакус А. В., Сімченко Н. О. // Актуальні проблеми економіки та управління: збірник наукових праць молодих вчених – Вип. 6., 2012.– Режим доступу: <http://probl-economy.kpi.ua/pdf/2012-3.pdf>

3. Іванчук К.О. Стійкий економічний розвиток підприємства: теоретичне обґрунтування / К.О. Іванчук // Економіка розвитку. - 2014.- №3. - С. 84-88. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecro_2014_3_19

*Коломоєць О.Г., ст.гр. ФКфе-13-1
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро Україна)*

МЕТОДИ ПЛАНУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Планування прибутку - складова частина фінансового планування. Воно проводиться роздільно по усіх видах діяльності підприємства (організації). Роздільне планування обумовлено відмінностями в методології обчислення та оподаткування прибутку від різних видів діяльності. У процесі розробки фінансових планів враховуються всі фактори, що впливають на розмір прибутку, і моделюються фінансові результати від прийняття управлінських рішень.

В умовах стабільної економіки, що розвивається планування прибутку здійснюється на період від трьох до п'яти років. При відносно стабільних цінах і прогнозованих умовах господарювання поширене поточне планування в рамках одного року. При нестабільної економічної і політичної ситуації планування можливо на короткочасний період - квартал, півріччя.

Планування прибутку використовує всі параметри бізнес-плану та визначає фінансовий результат від усієї діяльності підприємства. Дуже важливо усвідомити взаємозв'язок планування прибутку з параметрами виробничої, господарської і фінансової діяльності підприємства. Потрібно вивчити найбільш суттєві взаємозв'язки в економіці підприємства і зрозуміти їх вплив на величину прибутку. Його допоможе глибше зрозуміти фактори, що впливають на її зростання [1].

У плануванні прибутку використовуються: метод прямого рахунку, аналітичний метод і заснований на ефекті виробничого (операційного) важеля.

1. Метод прямого рахунку. В його основі поассортиментний розрахунок прибутку від випуску та реалізації продукції.

2. Аналітичний метод використовується при незначних змінах в асортименті продукції. Застосовується при відсутності інфляційного зростання цін і собівартості, тобто при наявності стабільних умов господарювання.

3. Метод, заснований на ефекті виробничого (операційного) важеля, базується на принципі розподілу витрат на постійні і змінні та розрахунку маржинального прибутку. З виручки від реалізації продукції (без ПДВ, акцизів, мита) віднімаються змінні витрати і виходить маржинальний прибуток. Далі з маржинального прибутку віднімаються постійні витрати і визначається фінансовий результат (прибуток або збиток).

Істотний вплив на обсяг реалізації продукції, а також і на прибуток від реалізації справляє розмір прибутку, що включається в ціну виробів. За умов формування ринкової економіки державного регулювання рентабельності продукції, як правило, уже нема. Отже, створюється можливість збільшення прибутку підприємства за рахунок збільшення частки прибутку в ціні окремих виробів. Цьому сприяє брак належної конкуренції, монопольне становище деяких підприємств у виробництві та реалізації багатьох видів продукції.

Отже, можна зробити висновок, що можливості підприємств впливати на обсяг прибутку від реалізації, змінюючи обсяги виробництва продукції, залишки нереалізованої продукції, її рентабельність, є досить суттєвими [2].

Список літератури:

1. Скрипник М. І. Соціально-економічна сутність категорії "прибуток підприємства" [Електронний ресурс] / М. І. Скрипник, Н. С. Кострубіцька // Збірник наукових праць Державного економіко-технологічного університету транспорту. Сер. : Економіка і управління. - 2013. - Вип. 25. - С. 287-296. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Znpdetut_eiu_2013_25_40
2. Гринчуцький В. І., Карапетян Е. Т., Погрішук Б. В., Економіка підприємства: Навчальний посібник. - К. : Центр учбової літератури, 2010. – 304 с.

*Костеріна М.Є., ст. гр. ФКфе-13-2
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ОБОРОТНИХ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах ринкової економіки та сучасної соціально-економічної кризи суб'єкти господарювання зацікавлені у ритмічному та стабільному функціонуванні. Для досягнення високих економічних результатів необхідна розробка ефективної та обґрунтованої політики управління активами. Однією із складових загальної ефективності є управління саме оборотними активами, які займають значну частку серед активів підприємства. Оборотні активи забезпечують безперервний господарський процес та реалізацію виготовленої продукції. Залежно від джерел формування оборотні активи поділяються на власні, позикові та залучені. Саме від ефективності їх використання залежить рівень ліквідності підприємства його фінансова стійкість, платоспроможність та рентабельність.

Оборотні активи складають значну частину матеріально-грошових ресурсів підприємства, тому вагоме значення має їх раціональне та ефективне використання. Оборотні активи обслуговують господарський процес та забезпечують його безперервність. Основними їх характеристиками є ліквідність, об'єм та структура. Під час своєї діяльності суб'єкт господарювання закупляє сировину і матеріали, виготовляє продукцію, потім продає її (як правило в кредит, тому виникає дебіторська заборгованість) – і це все за короткий термін (до 1 року) перетворюється в грошові кошти, тобто це наші оборотні активи. Тобто засоби, які вкладені в оборотні активи, повинні виправдати себе за один операційний цикл або рік. В процесі аналізу важливо встановити наскільки оптимальний їх об'єм і структура формування [1].

Шляхи підвищення ефективності використання оборотних активів:

1) прискорення і здешевлення перевезень; економічно обґрунтований вибір сировини; 2) поліпшення організації складського господарства на основі його механізації й автоматизації; зменшення тривалості міжопераційних періодів за рахунок ретельної підготовки виробництва; 3) застосування більш точного нормування витрат матеріалів; застосування автоматичного устаткування, верстатів із числовим програмним управлінням, гнучких виробничих систем; комплексне використання сировини і відходів виробництва; 4) скорочення невиробничих затрат матеріалів; підвищення змінності виробництва підвищення якості сировини, матеріалів і готової продукції; 5) заміна дорогих матеріалів більш дешевими, тобто здешевлення матеріалів покращення системи постачання та збуту удосконалення конструкцій виробів; 6) удосконалення виробничих процесів [2].

Для покращення забезпечення управління формування і використання оборотних активів підприємства необхідно визначити їх оптимальну структуру, відповідно до якої вести детальний аналітичний облік надходження і витрачання даних активів. Задля удосконалення процесу управління оборотними активами економістам підприємства потрібно проводити більш різноманітні аналітичні дослідження, звертаючи особливу увагу на специфіку галузі, в якій працює підприємство. Не менш важливим є здійснення прогнозування показників ефективності використання оборотних активів. Дотримуючись запланованих показників, можна простежити, чи відбулося погіршення роботи підприємства, а також визначити причини, що його викликали. В такому випадку завданням управління стане усунення факторів, які негативно вплинули на роботу підприємства.

Список літератури:

1. Олександренко І. В. Методичні підходи до діагностики оборотних активів підприємства / І. В. Олександренко // Бізнесінформ. – 2014. – №2. – С. 277-283.
2. Соколова Е. О. Напрями підвищення ефективності управління оборотними активами підприємства / Е. О. Соколова, Г. С. Козак // Збірник наукових праць Державного економіко-технологічного університету транспорту. Сер. : Економіка і управління. - 2012 [Електронний ресурс]. Режим доступу: [http://www.irbis-nbuv.gov.ua/UJRN/Znpdetut_eiu_2012_21-22\(2\)__31](http://www.irbis-nbuv.gov.ua/UJRN/Znpdetut_eiu_2012_21-22(2)__31).

Краснобай Д.С., ст.гр. Бс-ФК -14-2
Науковий керівник:
ст. викл. каф. ЕАіФ Лісовенкова І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)

ФІНАНСОВО – ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ РИЗИК – МЕНЕДЖМЕНТУ ПІДПРИЄМСТВА

Основними напрямками антикризового управління є постійний моніторинг фінансового стану підприємства, розробка його управлінських і фінансових стратегій. Відповідно до цього, напрям розгляду антикризового управління на підприємстві є досить широкими та на сучасному етапі спричинені порушенням фінансової стабільності їх розвитку.

Важливим для діяльності підприємства в даному напрямі є розробка антикризових програм, що включають в себе напрями та стратегію подолання кризи на внутрішньому рівня з використанням відповідних принципів та методів антикризового управління.

Для аналізу антикризового управління на підприємстві необхідним є визначення його принципів: рання діагностика кризових явищ і фінансової діяльності підприємства; класифікація індикаторів кризових ситуацій за ступенем їх небезпеки для фінансового розвитку підприємства; терміновість реагування на кризові явища; повнота реалізації можливостей виходу підприємства із кризового фінансового стану [2].

Для стабілізації фінансового стану підприємства та формування бази його наступного розвитку необхідною умовою є розвиток і обґрунтоване функціонування фінансово-економічного механізму ризик-менеджменту. Тому науковому обґрунтуванню і розробці методичних підходів і практичних рекомендацій щодо фінансового управління підприємства на засадах підвищення ефективності його фінансово-економічної діяльності з врахуванням фінансового ризику приділяється сьогодні важливе значення [2].

Послідовність реалізації процесу управління фінансовими ризиками має включати: ідентифікацію ризиків; визначення кількості ризиків та ступеня їх важкості; пошук методів обробки ризиків; зниження ризиків та оцінку їх наслідків у процесі прийняття рішення. На кожному з етапів управління виникають труднощі, пов'язані насамперед з односторонністю підходів у побудові систем якісної та кількісної оцінки ризику як основи фінансово-економічного механізму відповідної системи менеджменту. Тому вихідним моментом для побудови ефективного фінансово-економічного механізму ризик-менеджменту стає теоретичне осмислення механізму виникнення ризику як наслідку прояву невизначеності економічного середовища [1]. Невизначеність є властивістю економічного середовища і полягає в тому, що кількісні характеристики процесу можуть набувати будь-якого значення в певних межах. Для адекватної оцінки ризику потрібно використовувати не одну систему його класифікації, а їх сукупність. Як базова категорія, типологізації ризиків використовується як категорія фінансового потоку і на її основі сформовано типологізовану систему фінансових ризиків.

Отже, впровадження пропонованого кількісного критерію ризику в систему ризик-менеджменту підприємства дає змогу досягти таких цілей: характеризувати рівень фінансового ризику в діяльності підприємства; виявити приховані ризики, рівень значущості яких занижується менеджерами підприємства; визначити пріоритетні напрями застосування ризик-менеджменту, що особливо велике значення має в умовах дефіциту фінансових ресурсів.

Список літератури:

1. Грабчук О.М. Фінансово-економічний механізм підприємства і його використання у ризик-менеджменті// Економіка: проблеми теорії і практики: Зб.наук.праць. – Д., 2007. – Вип.191, т.4. - С.1229-1235
2. Ковалюк О. М. Фінансовий механізм економіки України / О. М. Ковалюк // Фінанси України. - 2001. - № 9 - С. 22-28.

*Литвиненко В.О., ст. гр. Бс-ФК -14
Науковий керівник:
ст. викл. каф. ЕАіФ Лісовенкова І. М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ОПТИМАЛЬНІ ПІДХОДИ АНАЛІЗУ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Сьогодні головною проблемою ефективного функціонування підприємств України є відсутність комплексної системи оцінювання фінансової стійкості, яка могла б допомагати керівництву підприємства виявляти слабкі сторони та приймати правильні управлінські рішення.

Питанням оцінювання фінансової стійкості присвятили свої праці такі відомі вчені, як С. Павловський, Є. Гравель, І. Петренко [1, 2, 3]. Різні методики й автори пропонують не тільки різноманітну кількість показників для проведення оцінки фінансового стану, а й існує неоднозначність у визначенні розрахункових формул за деякими коефіцієнтами.

У фінансовій діяльності підприємства найбільшого поширення набули такі групи фінансових показників: показники майнового стану, показники ліквідності та платоспроможності, показники фінансової стійкості, показники ділової активності, показники рентабельності, показники стану та діяльності підприємства на ринку капіталів.

Найбільш поширені методики дослідження рівня фінансової стійкості підприємства можна об'єднати у дві групи: інтегральна оцінка фінансового стану та оцінка на базі показників і коефіцієнтів.

Інтегральна оцінка фінансового стану (моделі діагностики банкрутства) ґрунтується на емпіричному дослідженні фінансових показників великої кількості підприємств, одні з яких збанкрутували, а інші – успішно продовжують свою діяльність.

Оцінка фінансової стійкості на базі показників та коефіцієнтів являє собою до бір найбільш ефективних аспектів фінансової стійкості та фор

мування системи показників і коефіцієнтів. Проблемою більшості таких методик є використання двох різних одиниць одного коефіцієнта: коефіцієнт фінансової заможності є обернено пропорційним коефіцієнту автономії. Крім того, різноманітність наявних методик оцінювання фінансової стійкості вимагає систематизації коефіцієнтів та добору найбільш об'єктивної формули розрахунку [2].

Незважаючи на простоту та оперативність фінансових коефіцієнтів та методик розрахунку показників фінансової стійкості, при прийнятті фінансових рішень необхідно враховувати певну обмеженість даних показників, пов'язану з такими обставинами: – фінансові коефіцієнти більшою мірою залежать від облікової політики підприємства; мають статичний характер, хоча перебувають у постійній динаміці; коефіцієнти, обрані як бази порівняння, можуть не бути оптимальними та мати лише статистичне значення, яке в подальшому не може бути ефективно використане для покращення фінансової діяльності підприємства; диверсифікована діяльність підприємства стає на заваді при здійсненні порівняльного аналізу коефіцієнтів за галузями.

Отже, потребує розв'язання питання розробки такої системи критеріїв та показників фінансового стану, яка давала б чітке уявлення про фінансовий стан підприємства, забезпечувала одержання найбільш об'єктивних даних, простий алгоритм їх розрахунку, враховувала галузеві особливості та вид діяльності підприємства.

Список літератури:

1. Павловський О. В., Притуляк Н. М., Невмержицька Н. Ю. Фінансовий аналіз: Навч.-метод. посібник. – К.: КНЕУ, 2002. – 388 с.
2. Павловський С. Фінансовий моніторинг кризового стану підприємства // Ринок цінних паперів. – 2005. – № 3. – С. 21-24.
3. Петренко І. О. Методи аналізу фінансової стійкості та ліквідності // Держава та регіони. – 2006. – № 3. – С. 411-413.

*Логвинець А.Є., ст. гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
к.т.н., доц. каф.ЕАіФ Крилова О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ЕФЕКТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ ПІДПРИЄМСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Для розвитку підприємства, науково-технічного вдосконалення його матеріальної бази та продукції, а також всіх форм інвестування необхідним є таке фінансове джерело як прибуток. Він є джерелом для сплати усіх податків та зборів, забезпечує фінансову стійкість та платоспроможність підприємства, а також фінансує його розвиток. Система управління прибутком дає змогу вирішувати такі завдання як: забезпечення максимізації розміру прибутку, що формується відповідно до ресурсного потенціалу підприємства; забезпечення оптимальної пропорційності між рівнем прибутку і допустимим рівнем ризику; забезпечення виплат необхідного рівня доходу на інвестований капітал власникам підприємства; забезпечення формування відповідного обсягу фінансових ресурсів за рахунок прибутку відповідно до завдань розвитку підприємства на майбутній період. При вивченні складних економічних процесів та явищ часто застосовується моделювання [1]. Моделювання дозволяє показати величину залежності прибутку від впливу факторів, завдяки чому можна зробити безпосередньо прогноз. Спираючись на регресійний аналіз, можна приймати управлінські рішення спрямовані на стимулювання пріоритетних чинників які впливають на кінцевий результат. На прибуток впливає велике число фінансових показників, таких як обсяг продажу продукції, товарна структура продукції, склад і структура оборотних коштів, стан матеріально-технічної бази підприємства. Виникає необхідність дослідження величини залежності прибутку від кожного показника. Ця задача вирішується за допомогою множинного регресійного аналізу. Побудова рівняння множинної регресії починається з вирішення питання про

специфікацію моделі, що включає відбір факторів і вибір виду рівняння регресії. Щоб побудувати багатофакторну регресійну модель, необхідно відібрати фактори, що найбільшою мірою впливають на прибуток. Це досягається за допомогою визначення тісноти зв'язку між показниками, наприклад, за допомогою розрахунку коефіцієнта парної кореляції. До рівняння регресії не рекомендується включати чинники, слабо пов'язані з прибутком, але тісно пов'язані з іншими факторами. Не включають в рівняння і фактори, що мають тісний кореляційний зв'язок (коефіцієнт кореляції дорівнює 1). Включення таких факторів призводить до невизначеності рішення задачі. [2].

Для забезпечення досконалого механізму управління прибутком для українських суб'єктів господарювання можна запропонувати наступні заходи: уникати непродуктивних витрат шляхом їх нормування, планування та аналізу; використовувати економіко – математичні моделі зокрема рівняння множинної регресії, адже вони дають більш конкретну інформацію щодо оптимальних обсягів випуску та реалізації продукції, товарної структури продукції, складу і структури оборотних коштів; підвищувати ефективність збутової політики підприємств оскільки від реалізації продукції залежить отримання доходу, необхідно приділяти їй більше уваги.

Список літератури:

1. Єпіфанова І.Ю. Прибутковість підприємства: сучасні підходи до визначення сутності / І.Ю. Єпіфанова, В. С. Гуменюк // Економіка та суспільство. – 2016. – № 3. – С. 189-192.
2. Забуранна Л.В. Попрозман Н.В. Клименко Н.А. Попрозман О.І. Забуранний С.В. Оптимізаційні методи та моделі: підручник, 2014. – с.372

*Михайлова Д. А., ст. гр. ФКФе-13-2
Науковий керівник:
д.е.н., проф. каф. ЕАіФ Єрмошкіна О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна*

АНАЛІЗ РЕЗУЛЬТАТІВ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА: СУЧАСНІ ПІДХОДИ

Сьогодні підприємствам України доводиться працювати у складному економічному періоді, тому своєчасний та об'єктивний аналіз їх фінансово-господарської діяльності є основною передумовою становлення, розвитку та процвітання у майбутньому. Проведення аналізу фінансово-господарської діяльності підприємства покликане оцінити здійсненні господарські операції з точки зору їх впливу на тенденції зміни величини засобів, джерел їх утворення, доходів, витрат та фінансових результатів, а також ліквідність, фінансову стійкість, рентабельність тощо. Результати аналізу фінансово-господарської діяльності підприємства мають першочергове значення для широкого кола споживачів — як внутрішніх (акціонерів, керівників, менеджерів та ін.) для прийняття ефективних управлінських рішень, так і зовнішніх по відношенню до підприємства (замовників, постачальників, інвесторів).

Вагомий внесок у теорію та методологію аналізу фінансово-господарської діяльності підприємства зробили такі відомі вітчизняні та зарубіжні вчені, як: М. Бондар, О. Гвоздь, Б. Колас, І. Лазаришина, Л. Г. Ліпич, С. З. Мошенський, Д. Нортон, Г.В. Покропивний, С.Ф. Савицька, В.П. Савчук, О. Фещенко, С. Шкарабан та ін. У працях цих авторів ґрунтовно розкриті теоретичні аспекти, наведено конкретні методики аналізу фінансово-господарської діяльності, але окремі аспекти аналізу потребують подальшого дослідження.

Отже, метою даного дослідження є вивчення, узагальнення та удосконалення сучасних підходів щодо аналізу фінансово-господарської діяльності підприємства.

Основні методики, що найчастіше використовуються при здійсненні аналізу фінансово-господарської діяльності підприємства наведені у таблиці 1.

Таблиця 1. Методики аналізу фінансово-господарської діяльності підприємства

Найменування	Характеристика методики
1. Трансформаційні методики	Полягають у перетворенні звітності в більш зручний для сприйняття і користування вигляд (агрегування статей, трансформація в закордонні форми звітності і т.д.)
2. Вертикальний аналіз	Полягає у дослідженні змін структури активів і зобов'язань підприємства та зіставленні за декілька періодів
3. Горизонтальний аналіз звітності	Передбачає вивчення тенденцій розвитку підприємства за статтями фінансової звітності й екстраполяцію їх на майбутнє
4. Коефіцієнтний метод	Полягає у розрахунку системи показників, що відображають різні сторони діяльності підприємства: рентабельність, ліквідність, фінансову стійкість, ефективність використання капіталу та ін.
5. Метод експертних оцінок фінансових коефіцієнтів (фінансових індикаторів)	Передбачає проведення горизонтального та вертикального аналізу фінансової звітності підприємства в динаміці; проводити аналіз структури активів, пасивів, доходів та витрат з обраною підприємством стратегією. Отримані дані за результатами аналізу фінансових показників надаються групі експертів для побудови перспективного бюджету або фінансового плану, який міститиме основні показники фінансової звітності.
6. Нормативні методики	За характером нормативних методик можна судити про те, в чий інтерес вони розроблені та якими є реальні цілі антикризового регулювання.
7. Інтегральний метод	Проаналізувавши ряд літературних джерел можна виділити такі інтегральні моделі авторства зарубіжних учених: Z – рахунок Альтмана, показник платоспроможності Конана і Гольдера, модель Спрінгейта, тест на ймовірність банкрутства Лису, 4- факторна модель Таффлера, модель Фулмера, тест на банкрутство Тамарі, модель Чессера та ін.
8. Методика нейронних мереж	Надає кількісну оцінку рівню фінансової стійкості чи загрози банкрутства підприємства. Такі моделі використовують коефіцієнтний метод, а побудова нейронних сіток ґрунтується на емпірично-індуктивних методах.
9. Матричні методики	Дає можливість проведення як комплексної, так і експрес-діагностики фінансового стану підприємства за допомогою матричного методу
10. Методики аналізу грошових потоків	Дослідження руху грошових коштів полягає у вивченні обсягів і структури їх надходжень та витрачання, визначенні основних джерел притоку та напрямків відтоку коштів, а також порівняння за обсягами і часом вхідних та вихідних потоків, їх збалансованості.
11. Рейтингова методика	Розрахунок рейтингу експертно-бальним методом передбачає коригування незадовільних значень фінансових коефіцієнтів у бік покращення. Після цього проводиться розрахунок прогнозних даних по його активах, пасивах і фінансових результатах, спираючись на формули фінансових коефіцієнтів.

Таким чином, завдання аналізу фінансово-господарської діяльності полягає не тільки в оцінці досягнутого рівня результатів діяльності, але й, насамперед, у виявленні резервів та можливостей їх покращення для надання рекомендацій, необхідних для прийняття виважених та ефективних управлінських рішень. Тому питання розробки ефективної системи взаємопов'язаних фінансових та нефінансових показників для узагальнюючої оцінки фінансово-господарської діяльності залишається і надалі актуальним.

*Морозова Н.О., ст. гр. Бс-ФК -14
Науковий керівник:
ст. викл. каф. ЕАіФ Лісовенкова І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ФІНАНСОВА СТРАТЕГІЯ ТА ЇЇ РОЛЬ У РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Важливість ролі фінансової стратегії обумовлена сутнісною природою головних економічних категорій – фінансів, грошей і кредиту, що виступають фундаментом її побудови. Рух цих категорій, підпорядкований законам розвитку ринку, їх участь у відтворювальному процесі, універсальний характер з точки зору виконання ними функцій утворення, розподілу й використання фінансових ресурсів для будь-якого бізнесу визначають особливий статус всіх похідних від них категорій, в тому числі фінансової стратегії.

Проблеми фінансової стратегії підприємств досліджувались у роботах багатьох вітчизняних і закордонних авторів, у тому числі Г.А. Агужена, В.П. Александрова, В.Л. Андрущенко, А.І. Амоши, Г.В. Базарової, В.Д. Базилевича, І.Т. Балабанова, М.Д. Білик, А.М. Бірманна, І.А. Бланка, І.П. Булеєва, В.В. та ін.

Аналіз хронології та змісту наукових публікацій, присвячених проблемі формування фінансової стратегії на підприємствах виробничих галузей, вказує, що вони кореспондують з тенденціями макроекономічних показників в економічному секторі України [1-3]. Таким чином, можна зробити висновок, що фінансова стратегія підприємства – це визначення довгострокових фінансових цілей та завдань підприємства, що включають в себе формування, управління та планування його фінансових ресурсів з метою підвищення вартості підприємства за умови забезпечення фінансової рівноваги.

Розробка фінансової стратегії підприємства на сучасному етапі базується на методологічних засадах нової концепції управління – «стратегічного управління», яка активно впроваджується з початку 70-х років в корпораціях США і більшості країн Західної Європи. Концепція стратегічного управління

відображає чітке стратегічне позиціонування підприємства (включаючи і фінансову його позицію), представлене в системі принципів і цілей його функціонування, механізмі взаємодії між елементами господарської та організаційної структури і формах їх адаптації до мінливих умов зовнішнього середовища.

Формування фінансової стратегії пов'язане з постановкою цілей і завдань підприємства, підтримкою фінансових взаємозв'язків між підприємством і суб'єктами навколишнього середовища (фінансовим ринком, державними регулюючими органами, спеціалізованими фінансовими інститутами, діловими партнерами і т.д.). Підприємство досягає своїх стратегічних фінансових цілей, коли зазначені взаємозв'язки відповідають її внутрішнім фінансовим можливостям, а також дозволяють їй залишатися сприйнятливою до зовнішніх соціально-економічних вимог.

Успіх фінансової стратегії підприємства гарантується, коли стратегічні цілі відповідають реальним фінансовим можливостям підприємства, коли чітко централізоване фінансове управління, а методи його втілення є гнучкими й адекватними змінам фінансово-економічних параметрів розвитку підприємства.

Формування фінансової стратегії підприємства визначається змінами зовнішнього середовища. А це визначає необхідність постійного вивчення проблеми фінансової стратегії, взаємозв'язку її з тактичними рішеннями.

Список літератури:

1. Мізюк Б. Особливості стратегічного управління підприємствами // Фінанси України. – 2008. – № 12. – С. 31-36.
2. Оберемчук В.Г. Стратегія підприємства: Короткий курс лекцій / Міжрегіональна академія управління персоналом. – К.: МАУП, 2008. – 127с.
3. Дикань Л. В. Стратегічне управління фінансовими ресурсами промислового підприємства / Л. В. Дикань // Фінанси України. – 2008. – № 3. – С. 12-18.

*Нізельник А.В., ст. гр.072м-16-1
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ШЛЯХИ ЕФЕКТИВНОГО ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВА

У ринкових умовах господарювання фінансові ресурси мають дуже велике значення, оскільки це єдиний вид ресурсів підприємства, що перетворюється безпосередньо з мінімальним тимчасовим проміжком у будь-який інший вид ресурсів. Ці ресурси задовольняють усі потреби, які виникли або можуть виникнути у підприємства щодо поточної діяльності підприємства та його розвитку. За таких умов важливим стає застосування сучасних механізмів, принципів, ефективних методів, інструментів в управлінні підприємствами для фінансування необхідного обсягу витрат та забезпечення бажаного рівня доходів.

Значний внесок у вивченні фінансових ресурсів підприємств, формуванні ресурсної бази підприємств, ефективності використання фінансових ресурсів та вивченні умов ринку зробили ряд вчених. Серед яких, українські вчені: В.Л.Андрущенко, С.А.Буковинський, З.С.Варналій, О.Д.Василик, В.М.Геєць, І.І.Гейдор, А.І.Даниленко, та інших, а також зарубіжних вчених. До них варто віднести роботи Д.А.Аллахвердяна, І.А.Аветисяна, Г.В.Базарової.

Дослідивши роботи різних авторів, можна дати повне та уточнене визначення фінансових ресурсів - це частина коштів, що були сформовані під час створення суб'єкта господарювання, надходять на підприємство за результатами операційної, інвестиційної та фінансової діяльності для реалізації поставлених завдань та виконання зобов'язань [1].

Фінансовим ресурсам підприємств притаманні такі властивості:

- фінансові ресурси мають стадію утворення;
- фінансові ресурси відображають відношення до власності;

- фінансові ресурси мають джерела формування та цілі використання;
- від джерел формування та напрямів використання залежить структура фінансових ресурсів.

Фінансові відносини підприємства виникають тоді, коли на грошовій основі відбувається формування власних ресурсів підприємства, його прибутків, залучення позичкових джерел фінансування господарської діяльності, розподіл прибутків, що утворюються в результаті цієї діяльності, їхнє використання на цілі розвитку підприємства. Формування раціональної структури джерел фінансових ресурсів підприємницьких структур для фінансування необхідного обсягу затрат та забезпечення бажаного рівня доходів є одним із найважливіших завдань фінансів цих структур.

За умов зростання ефективності використання фінансових ресурсів, можливе функціонування ринкової економічної системи в Україні. Щоб забезпечити ефективне управління цим процесом на підприємствах повинна розроблятися спеціальна фінансова політика, яка направлена на залучення фінансових ресурсів з різних джерел згідно потреб розвитку підприємства у майбутньому. Формування фінансових ресурсів являє собою частину загальної фінансової стратегії підприємства, що проявляється у забезпеченні необхідного рівня самофінансування його виробничого розвитку. За таких умов, слід розробити цілісну систему принципів управління фінансовими ресурсами підприємства, які б орієнтувалися на нові умови функціонування.

Отже, ефективне управління формуванням та використанням фінансових ресурсів підприємства дасть змогу забезпечити зростання достатку акціонерів (власників) підприємства як фундаментальної фінансового менеджменту, що проявляється в зростанні вартості підприємства та створенні грошової доданої вартості [2].

Список літератури:

1. Білик М.Д. Фінанси підприємств [Текст]: [навч.посіб.] / М.Д.Білик. – К.: Знання, 2005. – 820 с.
2. Гуляєва Н. Фінансові ресурси підприємств [текст] / Н. Гуляєва // Фінанси України. – 2009. - №12. – С. 58 – 62.

*Останін О.О., ст.гр. ФК-13-1
Науковий керівник:
к.т.н., доц. каф. ЕАіФ Штефан Н.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ВИБІР ДЖЕРЕЛ ФІНАНСУВАННЯ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Відновлення економічного і соціального потенціалу у сучасних умовах розвитку вітчизняної економіки України великою мірою залежить від зростання капітальних інвестицій у промислові підприємства, особливо враховуючи спадок в сенсі зношеності основних фондів, які до того ж часто морально застарілі.

Аналіз динаміки капітальних інвестицій за джерелами фінансування дозволить визначити тенденції у використанні того чи іншого джерела фінансування, його вартість та доступність. Так дорожня та нестача позикових коштів роблять це джерело фінансування неактуальним в сучасних умовах господарювання (табл.1).

Як видно з даних табл.1 загальний обсяг капітальних інвестицій зріс за останні 7 років в 1.81 рази (з 180 575.5 млн. грн. у 2010 році до 326163.7 млн. грн.. у 2016 році). При цьому більше ніж вдвічі (2,47 рази) зменшились капітальні інвестиції за рахунок коштів державного бюджету і зросли капітальні інвестиції за рахунок коштів місцевих бюджетів у 2.25 рази, що є наслідком державної політики децентралізації. Майже в 1,8 рази зменшились капітальні інвестиції за рахунок кредитів банків та інших позик. На протязі останніх років спостерігається стабільне зростання обсягу капітальних інвестицій за рахунок власних коштів підприємств та організацій (з 111 371 млн.грн. у 2010 році до 226 399 млн. грн. у 2016 році – більше ніж у два рази).

Таблиця 1

Капітальні інвестиції за джерелами фінансування за 2010-2016 роки

(млн.грн.)

	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Усього	180575,5/ 100%	241286,0/ 100%	273256,0/ 100%	249873,4/ 100%	219419,9/ 100%	273116,4/ 100%	326163,7/ 100%
у т.ч. за рахунок							
коштів державного бюджету	10223,3/ 5.7%	17376,7/ 7.2%	16288,3/ 5.97%	6174,9/ 2.47%	2738,7/ 1.25%	6919,5/ 2.53%	7468,9/ 2.3%
коштів місцевих бюджетів	5730,8/ 3.16%	7746,9/ 3.21%	8555,7/ 3.13%	6796,8/ 2.72%	5918,2/ 2.69%	14260,0/ 5.22%	23225,1/ 7.1%
власних коштів підприємств та організацій	111371,0/ 61.67%	147569,6/ 61.16%	171176,6/ 62.64%	165786,7/ 66.35%	154629,5/ 70.50	184351,3/ 67.50%	226398,9/ 69.4
кредитів банків та інших позик	22888,1/ 12.67%	36651,9/ 15.19%	39724,7/ 14.54%	34734,7/ 13.9%	21739,3/ 9.91%	20740,1/ 7.60%	23249,5/ 7.1%
коштів іноземних інвесторів	3723,9/ 2.06%	5038,9/ 2.09%	4904,3/ 1.79%	4271,3/ 1.71%	5639,8/ 2.51%	8185,4/ 3.0%	9416,7/ 2.9%
коштів населення на будівництво житла	18885,9/ 10.46%	17589,2/ 7.29%	22575,5/ 8.26%	24072,3/ 9.63%	22064,2/ 10.05%	31985,4/ 11.71%	29117,9/ 8.9%
інших джерел фінансування	7752,5/ 4.29%	9312,8/ 3.86%	10030,9/ 3.67%	8036,7/ 3.22%	6690,2/ 3.04%	6674,7/ 2.44%	7286,7/ 2.3%

Як бачимо, розвиток ринкових відносин супроводжується підвищенням ролі місцевих бюджетів та прибутку підприємства як фактору забезпечення фінансування подальшої діяльності підприємства, а ефективний розподіл прибутку забезпечує спроможність більш повного фінансування подальшого ефективного розвитку підприємства.

Список літератури:

1. Економічна статистика України– [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2016/ibd/kindj/infin_u/infin04_16_u.htm

*Петренко О.В., ст. гр.ФК-13-2
Науковий керівник:
ст.викл. каф. ЕАіФ Замковой О.І.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ПЛАНУВАННЯ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗПОДІЛУ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах ринкової економіки формування та розподіл прибутку кожного підприємства набуває особливого значення, оскільки держава не несе відповідальності за результати його фінансово-господарської діяльності. Розмір одержаного прибутку має вплив на формування фінансових ресурсів підприємства, збільшення його ринкової вартості, ефективність виробничої діяльності та, як наслідок, - рівень економічного розвитку держави. Тому, сьогодні питання формування та використання прибутку є однією з найважливіших проблем у забезпеченні сталого розвитку підприємств, оскільки саме прибуток визначає можливості подальшого розвитку і ефективності діяльності кожного підприємства.

В останні роки питанням формування та розподілу прибутку займалося багато вчених і практиків, зокрема: В.В.Бабіч [1], С.А.Мерехович [2], СНОгіна [3], О.М.Чорна [4] та ін. Незважаючи на велику кількість наукових публікацій дане питання залишається недостатньо розглянутим та потребує подальшого вивчення, оскільки забезпечення подальшого розвитку підприємств потребує створення ефективного механізму управління формуванням, розподілом і використанням прибутку.

Зосередимось на дослідженні визначення напрямів вдосконалення процесу формування, розподілу та використання прибутку, оскільки він відіграє головну роль в процесі розвитку кожного підприємства та забезпеченні інтересів його власників та робітників, а також держави.

Реалізація мети управління прибутком потребує вирішення таких завдань: планування прибутку від операційної, інвестиційної та фінансової діяльності підприємства; виявлення резервів зростання прибутку підприємства;

встановлення рівня ризиків, пов'язаних із операційною та фінансово-інвестиційною діяльністю підприємства; визначення напрямів ефективного розподілу та використання прибутку; забезпечення контролю за розподілом та використанням прибутку.

Формування прибутку підприємства здійснюється переважно в процесі операційної діяльності, що є головним компонентом усієї господарської діяльності підприємства. На формування величини та якості прибутку від операційної діяльності впливають наступні чинники: обсяги та структура виробництва, обсяги реалізації продукції, її ціна та собівартість. Тому, для отримання найбільшого розміру прибутку підприємству насамперед необхідно встановити який вид продукції користується попитом серед споживачів, врахувати якість і корисність даного товару для формування оптимальної ціни, а також знайти шляхи зменшення його собівартості.

Розподіл прибутку – це процес формування напрямів, на які він буде використаний, відповідно до цілей і задач, які ставить перед собою підприємство для свого розвитку. Так чистий прибуток підприємства направляється на сплату відсотків по кредитах, отриманих на заповнення нестачі власних оборотних коштів, на придбання основних засобів, а також сплату відсотків за простроченими і відстроченими кредитами.

Таким чином, управління розподілом і використанням прибутку підприємства повинно відповідати загальній стратегії розвитку підприємства, сприяючи підвищенню його ринкової вартості, формуванню достатніх обсягів інвестиційних та фінансових ресурсів з урахуванням інтересів власників і працівників підприємства.

Список літератури:

1. Бабіч В. В. Удосконалення обліку формування, розподілу й використання прибутку [Текст] / В. В. Бабіч, А. М. Поддєрьогін // Фінанси України. – 2012. – № 2. – С. 103 – 110.
2. Економічний аналіз. Підручник / За ред. проф. Меховича С.А., проф. Тимофєєва В.М., доц. Погорєлова І.М. – Х.: Віровець А.П. «Апостроф», – 2009. – 752 с.
3. Ногіна С., Свіридова М. Шляхи вдосконалення формування та розподілу прибутку. / С. Ногіна, М. Свіридова // Економічний аналіз. – 2011. – № 2. – Вип. 8. – С. 283–286.
4. Чорна О. М. Механізм управління прибутком підприємства в Україні [Текст] / О. М. Чорна, О. О. Мацнева // Науковий вісник: фінанси, банки, інвестиції. – 2012. – № 1. – С. 30 – 35.

*Полтавець Г.Ю., ст. гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
д.е.н., проф. каф. ЕАіФ Єрмошкіна О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ДІАГНОСТУВАННЯ РИЗИКІВ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У сучасній економічній теорії проблемі ризику приділяється серйозна увага, і вона займає усе більш важливе місце. Досить сказати, що Дж. Тобін у 1981 р., М. Алле в 1988 р. і Г. Марковиц, М. Міллер, У. Шарп у 1990 р. стали Нобелівськими лауреатами в області економіки за розробку теорій, у яких одним із ключових елементів є ризик. В Україні категорія ризику зустрічається в економічній літературі (найчастіше як негативний фактор у фінансово-кредитній системі), але не стала загально визнаною [1]. Відповідно дані питання потребують подальшого розвитку та опрацювання.

Метою даного дослідження є удосконалення методичних підходів до діагностування ризиків фінансово-господарської діяльності.

Для кількісного аналізу ризику використовують низку методів. Серед них, як показують дослідження, інваріантними, стосовно широкого спектра економічних проблем є такі: метод аналогій; аналіз чутливості; аналіз методами імітаційного моделювання; аналіз ризику можливих збитків [2].

Метод аналогій. У використанні аналогів застосовують бази даних і знань стосовно чинників ризику. Ці бази формуються на матеріалах з літературних джерел, пошукових робіт, моніторингу шляхом опитування фахівців. Одержані дані обробляють, використовуючи відповідний математичний апарат для виявлення залежностей, причин, з метою врахування потенційного ризику в реалізації нових проектів.

Аналіз чутливості. Аналіз чутливості(вразливості) є одним із найпростіших і широко відомих методів урахування чинників невизначеності, характерних для оцінювання проектів. Як правило, він передує власне аналізу

ризиків, бо за його допомогою з'ясовують, які з чинників стосовно проекту можна віднести до найбільш ризикованих, тобто таких, що спричиняють значнішу частку ризиків.

Аналіз методами імітаційного моделювання. Як і в методі чутливості аналізу ризику, тут також здійснюється оцінка коливань вихідної величини за випадкових змін вхідних величин, але детальніше, з урахуванням ступеня взаємозалежності випадкових змін вхідних величин. Серія обчислень здійснюється за методом Монте-Карло. Після кожного обчислення генеруються власне різні результати, бо значення ризикових чинників вибираються випадково, з урахуванням законів розподілу у визначеному інтервалі значень ключових аргументів, з урахуванням кореляційних зв'язків.

Аналіз ризику можливих збитків. Аналіз ризику з позиції можливих (імовірних) збитків, які є характерними для будь-якого об'єкта (проекту) під час прийняття рішень в процесі фінансово-господарської діяльності підприємства. Виокремлюють такі зони ризику: безризикова зона; зона допустимого ризику; зона критичного ризику; зона катастрофічного ризику. У процесі прийняття економічних рішень про допустимість і доцільність ризику важливо з'ясувати можливість того, що збитки не перевершать певного рівня [3].

Завданням запропонованого комплексу методів діагностування ризиків підприємства є своєчасна ідентифікація, оцінка фінансових ризиків і розробка методів ефективного управління ними.

Таким чином, представлені методи діагностування ризиків фінансово-господарської діяльності забезпечують обґрунтованість управлінських рішень, які спрямовані на мінімізацію витрат, пов'язаних з дією фінансових ризиків, що дозволяє істотно підвищити ефективність управління підприємством в цілому.

Список літератури:

1. Пікус Р.В. Оцінка підприємницького ризику/ Р.В. Пікус //Фінанси України. - 2004. - № 5. - С.88-93.
2. Білоусов Є. Класифікація господарських ризиків/ Є.Білоусов //Підприємництво, господарство і право. - 2002. - № 3. - С. 13-14.
3. Вітлінський В. В. Ризикологія в економіці та підприємстві : монографія / В. В. Вітлінський, Г. І. Великоіваненко. – К. : КНЕУ, 2004. – 480 с.

*Савчук Т.Б., ст.гр. Бс-ФК-14
Науковий керівник:
к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Герасимова І.Ю.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

РОЛЬ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІКИ

Мета діяльності кожного підприємства – одержання прибутку, який в умовах ринкової економіки становить основу розвитку підприємництва. Саме на основі прибутку кожне підприємство, незалежно від форми власності та виду діяльності, виконує свої функції, спрямовуючи кошти на власний розвиток, на соціальні потреби, у фонд матеріального заохочення та на інші цілі. Тому в сучасному господарському механізмі прибуток стає не тільки важливішим показником, а й метою роботи підприємств, держави та інших ринкових структур. Прибуток, як економічний показник, дає змогу поєднувати економічні інтереси держави, підприємства, як суб'єкта господарювання, працівників і власника підприємства [1].

У найбільш узагальненому виді прибуток являє собою виражений у грошовій формі чистий дохід підприємця на вкладений капітал, що характеризує його винагороду за ризик здійснення підприємницької діяльності й представляє собою різницю між сукупним доходом і сукупними витратами в процесі здійснення цієї діяльності [2].

Підприємства усіх форм власності мають право вирішувати, на які цілі і в яких розмірах направляти прибуток, що залишився після сплати податків до бюджету і інших обов'язкових платежів. В той же час, підприємницька діяльність підприємств в умовах різноманітних форм власності означає не лише розширення прав власників майна, але і підвищення відповідальності за формування і використання фінансових ресурсів, у тому числі прибутку [3].

Особливістю прибутку в умовах ринку є не накопичення його в грошовій формі, а витрачання на інвестиції та інновації. Повертаючись через них, він стимулює економічне зростання підприємства та сприяє підвищенню його

конкурентоздатності. Значення прибутку полягає в тому, що він одночасно є фінансовим результатом і основним джерелом фінансових ресурсів підприємства. За рахунок прибутку здійснюється фінансування заходів по науково-технічному і соціально-економічному розвитку підприємств, збільшення фонду матеріального заохочення працівників. Він є не лише джерелом забезпечення внутрішньогосподарських потреб підприємств, але набуває все більшого значення у формуванні бюджетних ресурсів та позабюджетних фондів.

Найбільш точно і повно роль прибутку підприємства в сучасних умовах сформулював А.І. Бланк [2]:

- прибуток є головною метою підприємницької діяльності й основним критерієм ефективності конкретної виробничої діяльності;
- прибуток є основним внутрішнім джерелом ресурсів, що забезпечує розвиток підприємства;
- прибуток виступає захисним механізмом від загрози банкрутства;
- прибуток є головним джерелом зростання ринкової вартості підприємства;
- прибуток є основним економічним важелем під час формування надходжень до бюджету країни;
- прибуток підприємств створює передумови для економічного розвитку суспільства в цілому.

Таким чином, прибуток синтезує в собі всі найважливіші сторони роботи підприємства. Визначення ролі прибутку в діяльності підприємств у сучасних умовах є важливим теоретичним підґрунтям формування дієвого механізму управління ним.

Список літератури:

1. Дуляба Н.І. Значення прибутку підприємства в сучасних умовах господарювання / Н.І. Дуляба, С.О. Корнілов // Науковий вісник НЛТУ України. - 2012. - Вип. 22.12. - С. 238-242.
2. Бланк И.А. Управление прибылью / И.А. Бланк. – Изд. 3-е, [перераб. и доп.]. – К.: Изд-во "Ника-Центр", 2007. – 768 с.
3. Экономика предприятия. Учебник для вузов по экономическим специальностям/ Под ред. В.П. Грузинова. -Москва : Банки и биржи : ЮНИТИ, 1998.– 534 с.

*Слісаренко Т.В., ст.гр. Бс-ФК-14-2
Науковий керівник:
ст.викл. каф. ЕАіФ Замковий О.І.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет, м. Дніпро, Україна)*

ОСНОВНІ АСПЕКТИ АНАЛІЗУ Й ОЦІНКИ РІВНЯ ВИТРАТ ПІДПРИЄМСТВА

Ефективний аналіз витрат можливий лише в комплексі з іншими основними елементами менеджменту підприємства який включає операції з прийняття оптимального управлінського рішення за результатами аналізу та забезпечення його виконання на основі відповідної аналітичної інформації.

За сучасних умов підприємству необхідна система виробничого обліку зі стратегічною спрямованістю. Перехід від управлінського аналізу витрат до стратегічного управління витратами є основним перспективним завданням підприємства [2].

Побудова інтегрованої системи управління витратами і її конкретної моделі повинна повторювати технологічні процеси виробництва їх послідовність черговість цілеспрямованість зв'язки. Методика аналізу калькулювання собівартості промислової продукції що застосовується на сьогоднішній день здійснюється послідовно в два етапи:

- спочатку аналізуються прямі витрати що відносяться безпосередньо на собівартість конкретних видів продукції;
- потім аналізуються непрямі витрати що плануються і враховуються в цілому по цеху відносяться на конкретні види продукції з урахуванням їх трудомісткості.

Визначення впливу тих або інших чинників на собівартість продукції проводиться методом елімінування або балансовим методом зокрема для перевірки повноти і достовірності використовуваної інформації і правильності визначення впливу різних чинників на величину відхилення фактичної собівартості продукції від планової як в цілому так і по окремих статтях [1].

В умовах виробництва з тривалим технологічним циклом використовуються наступні способи економічного аналізу (табл. 1).

Таблиця 1

Технічні прийоми економічного аналізу витрат

Напрямки аналізу витрат	Об'єкт аналізу	Способи обробки економічної інформації	Напрямки використання результатів аналізу
За видами	елементи витрат та статті калькуляції	- горизонтальний порівняльний аналіз	- для визначення абсолютних та відносних відхилень
		- вертикальний порівняльний аналіз	- для аналізу структури витрат
		- відносних і середніх величин	- для розрахунку вагових коефіцієнтів та нормативів
За виробами	- технологічна група продукції (за шифрами)	- групування	- для вивчення структурного складу групи, партії, замовлення
	- партія продукції		- для потреб ціноутворення
	- замовлення		
За центрами відповідальності	витратна частина бюджету	- балансовий	- для відображення співвідношення фактичних даних із запланованими
			- для бюджетного управління
За місцями виникнення	операційний центр витрат	- факторний аналіз	- для оптимізації рівня витрат

Для відображення результатів аналітичного опрацювання показників пропонуємо спочатку підготувати аналітично-інформаційну базу шляхом впровадження наступної послідовності заходів:

- удосконалення системи кодування облікової інформації;
- організація відповідної системи документообігу;
- підрахунок собівартості кожної унікальної операції;

Список літератури:

- 1.Белявцева, М. Д. Комплексный технико-экономический анализ себестоимости продукции и его роль в выявлении резервов снижения затрат на производство [Текст] // Економіка промисловості / М. Д. Белявцева, Л. Ю. Назюта, И. В. Федосова. – 2005. – № 2. – С. 132-137.
- 2.Шим Джей К. Методы управления стоимостью и анализа затрат [Текст] / Джей К. Шим, Джоэл Г. Сигел. – М. : Информационно-издательский дом «Филинь», 1996. – 344 с.
- 3.Гришко, Н. В. Методология управления затратами промышленных предприятий (вугледобувна промисловість): монографія [Текст] / Н. В. Гришко. – Донецьк: НАН України, Ін-т економіки пром-сті, 2009. – 403 с.

*Соколенко А.О., ст.гр. 072с-16-1
Науковий керівник:
к.т.н., доц. каф. ЕАіФ Крилова О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ ТА ЕФЕКТИВНОГО ВИКОРИСТАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ

На сучасному етапі розвитку України характерною рисою стала велика кількість збиткових підприємств, тому набуває актуальності дослідження процесу формування прибутку підприємства та ефективного його використання. За сучасних умов господарювання змінюються технології розробки та прийняття управлінських рішень, критерії їх оцінки, що у свою чергу вимагає значних теоретичних досліджень досягнення високих показників управління прибутковістю суб'єкта господарювання, адаптованих до української економіки [1].

Виявлення резервів збільшення прибутку внаслідок виробничої діяльності, інвестиційних і фінансових операцій; визначення можливостей росту прибутку внаслідок оптимізації постійних і змінних витрат, обґрунтування облікової та цінової політики на підприємстві; оцінювання прибутковості виробничої і комерційної діяльності; визначення підприємницького ризику є основними завданнями процесу формування прибутком підприємства [2]. В існуючих умовах господарювання проблема розподілу та використання прибутку ґрунтується на визначенні засад в організації та ведення обліку операцій з цього приводу, а також впливу факторів на його формування. В умовах ринкових відносин велике значення має обґрунтування співвідношень у спрямуванні прибутку на цілі виробничо-технічного розвитку, соціального розвитку, формування фінансового резерву, на виплату власникам тощо.

Необхідною умовою ефективного формування прибутку підприємства є розрахунок його потреби шляхом планування реальним можливостям

отримання його необхідної суми, також планування окремих напрямків використання коштів для досягнення стратегічних цілей діяльності підприємства.

Під час розподілу прибутку важливим є оптимальне поєднання таких завдань його ефективного використання: здійснення розподілу прибутку відповідно до стратегії розвитку підприємства; підвищення рівня добробуту власників підприємства, шляхом реалізації дивідендної політики; забезпечення приросту ринкової вартості суб'єкта господарювання у коротко- та довготерміновій перспективах; підвищення інвестиційної привабливості підприємства; забезпечення ефективного впливу на трудову активність працівників, яка здійснюється шляхом участі працівників у розподілі прибутку; реалізація соціального розвитку підприємства; поповнення фінансових ресурсів підприємства; розвиток матеріально-технічної бази внаслідок капіталізованої частини прибутку; підвищення рівня платоспроможності підприємства за рахунок скерування капіталізованого прибутку в обіговий капітал; зменшення ризиків діяльності внаслідок формування та поповнення резервного фонду, фонду резерву виплат дивідендів, інших фондів спеціального призначення [3].

Таким чином, з метою підвищення результативності діяльності підприємства та його стратегічного розвитку в перспективі, виникає потреба у розробленні такої стратегії управління підприємством, яка б була спрямована на вдосконалення механізму формування та використання прибутку. Вирішення цього питання можливо шляхом виконання комплексу завдань щодо забезпечення зростання обсягів виробництва продукції, ефективного управління витратами, підвищення продуктивності праці тощо.

Список літератури

1. Олексюк О.І., Дзюбенко Н.І. Прибутковість в управлінні результативністю діяльності сучасних компаній// Фінанси України. – 2006, № 12. – С. 101-112.
2. Куцик В.І. Прибуток як елемент економічної безпеки підприємства / В.І.Куцик, І.З. Кравчишин // Науковий вісник НЛТУ України. – 2011. - №6. – С.18-24
3. Підгірна В. С. Теоретико-методологічні засади розподілу та використання прибутку суб'єктів господарювання / В. С. Підгірна // Економічний форум. - 2014. - № 4. - С. 241-248.

*Стаценко О.В., ст. гр. Б ФК- 13 -1
Науковий керівник:
к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Букресва Д. С.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ФАКТОРНИЙ АНАЛІЗ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА, ЯК СПОСІБ ЕФЕКТИВНОЇ ДІАГНОСТИКИ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах ринкової економіки прибуток відіграє важливу роль – є основним внутрішнім джерелом формування фінансових ресурсів підприємства, що забезпечують його розвиток, створюючи базу економічного розвитку держави в цілому.

Функціонування підприємств, незалежно від галузевої належності та форми власності, визначається здатністю забезпечувати достатній рівень прибутковості підприємства, оскільки прибуток є головним джерелом зростання ринкової вартості підприємства, а також основним захисним механізмом, що охороняє підприємство від загрози банкрутства.

Саме тому всебічне дослідження джерел формування та напрямів використання прибутку на основі факторного аналізу є актуальною проблемою.

Факторний аналіз – це методика комплексного системного вивчення та виміру впливу факторів на величину результативних показників [1].

Обсяг прибутку, рівень рентабельності залежать від виробничої, постачальницької, маркетингової, інвестиційної і фінансової діяльності підприємства. Тому ці показники характеризують усі сторони господарської діяльності підприємства [2].

Основну частину прибутку підприємства одержують від реалізації продукції і послуг. Прибуток від реалізації продукції залежить від таких факторів: обсягу реалізації продукції, її структури, собівартості і рівня середньореалізаційних цін.

Враховуючи зазначене, за результатами факторного аналізу можна оцінити якість прибутку. Якість прибутку від основної діяльності вважається

високою, як зазначають автори [1, 2], якщо її збільшення зумовлене зростанням обсягу продажів, зниженням собівартості продукції. Низька якість прибутку характеризується зростанням обсягів реалізації за рахунок росту цін на продукцію без збільшення фізичного обсягу продажів і зниження витрат на гривню продукції.

Отже, провівши дослідження даної проблеми, можна зробити висновок, що збільшення прибутку можливе за рахунок:

- нарощення обсягів виробництва і реалізації товарів;
- здійснення заходів щодо підвищення продуктивності праці своїх працівників;
- зменшення витрат на виробництво продукції;
- кваліфікованого здійснення цінової політики, оскільки на ринку діють переважно вільні (договірні) ціни;
- грамотної побудови договірних відносин з постачальниками, посередниками, покупцями;
- покращення системи маркетингу на підприємстві, тобто виробляти тільки те, що безумовно буде купуватися, тому потрібно згрупувати свою продукцію за ознакою рентабельності і зосередити увагу на тій продукції, яка є високорентабельною;
- удосконалення продукції з середнім рівнем рентабельності, а низькорентабельну зняти з виробництва;
- організації виробничого процесу таким чином, щоб він був пристосований до швидкої переналадки;
- постійного проведення наукових досліджень аналізу ринку, поведінки споживачів і конкурентів.

Список літератури:

1. Ганжа Ю. В. Міжнародна практика факторного аналізу прибутку підприємства [Електронний ресурс] / Ю.В. Ганжа // Економіка та держава. – 2007. – №4. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/11_EISN_2011/Economics/10_85062.doc.htm

2. Савицька Г.В. Економічний аналіз діяльності підприємства: навч. посіб. [Електронний ресурс] / Г.В. Савицька. – [3-тєвид., випр. і доп.]. – К.: Знання, 2007. – 273 с. Режим доступу: http://www.kntu.kr.ua/doc/zb_17_ekon/stat_17/33.pdf

Тавадзе Т.Д., ст.гр. Б-ФК-13-1
Науковий керівник:
к.т.н., доц. каф. ЕАіФ Штефан Н.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)

ВИЗНАЧЕННЯ СТАВКИ ДИСКОНТУВАННЯ ДЛЯ ОЦІНКИ ВАРТОСТІ БІЗНЕСУ

Ставка дисконту характеризує норму прибутку, за якою майбутні грошові надходження приводяться до теперішньої вартості на момент оцінки. Вона враховує премію за ризик інвестування коштів в оцінюване підприємство: чим більшим є ризик, тим ставка дисконтування буде вищою.

Ставкою дисконтування, що обумовлює тимчасову вартість грошей, залежно від конкретної ситуації, можуть бути: кредитна або депозитна ставка, ставка дохідності на фінансовому ринку; досягнута прибутковість активів фірми; прибутковість власного капіталу фірми; вартість капіталу тощо (рис. 1).

Рис. 1 – Види ставок дисконтування

Ставку дисконтування для цілей оцінки вартості підприємства рекомендується розраховувати на основі використання моделі середньозваженої вартості капіталу (WACC) [1].

Рядом методик пропонується також розрахунок ставки дисконту як суми двох її основних компонентів:

1) процентної ставки з мінімальним ризиком (чи безризикової): рекомендується розраховувати, виходячи з середньої по ринку дохідності за депозитними вкладеннями; можуть братися ставки за гривневими депозитами, скориговані на середньорічні темпи інфляції, які закладаються в них, або ставки за валютними депозитами;

2) кумулятивної надбавки за ризик, яка включає різні надбавки за ризик вкладень у дане підприємство, зокрема можуть передбачатися надбавки за неточність прогнозування очікуваних грошових потоків (1—3 %); ризик структури капіталу (0—2 %); високий рівень поточної заборгованості (0—2 %); ризик помилкових рішень менеджменту, ризик погіршення ситуації підприємства на ринку факторів виробництва та збуту продукції (2—4 %); інфляційні ризики (залежно від прогнозних темпів інфляції).

Існують інші методики визначення ставки дисконтування [1,2]:

- для грошового потоку для власного капіталу – модель оцінки капітальних активів (CAPM- Capital Asset Pricing Model), модель Гордона та метод кумулятивної побудови. Також використовують показник, обернений до відношення ринкового курсу до чистого прибутку на одну акцію (price earnings ratio, PER);

- для грошового потоку для всього інвестованого капіталу – модель середньозваженої вартості капіталу (WACC-Weighted Average Cost of Capital).

Завищення значення ставки дисконтування призводить до відмови інвестора від реалізації вигідного інвестиційного проекту, а зниження призводить до прийняття рішення про виконання проектів з менш вигідними показниками в умовах, коли на ринку є кращі інвестиційні пропозиції.

Список літератури:

1. Щербаков В.А. Оценка стоимости предприятия (бизнеса) [Електронний ресурс] / В.А. Щербаков, Н.А. Щербакова. — М. : Омега-Л, 2006. — 288 с. – Режим доступу : http://www.cons-s.ru/media/mathaterials/Scherbakovy_otsenka_biznesa.pdf
2. Валдайцев С.В. Оценка бизнеса [Текст]: Учебник / С.В.Валдайцев.- М.: ТК Велби, Изд-во Проспект, 2003.-352с.

*Тарабак Д.О., ст. гр. Б-ФК-13-1
Науковий керівник:
к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Цуркан І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ФІНАНСОВЕ ПЛАНУВАННЯ ТА ПРОГНОЗУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Фінансове планування і прогнозування виступають основним інструментарієм і гарантією стійкого функціонування підприємства.

Фінансове прогнозування та планування тісно пов'язані між собою категорії, але мають певні відмінності. Планування спрямоване на прийняття та практичне здійснення управлінських рішень; мета прогнозування – створити наукові передумови для їх прийняття, що включає науковий аналіз тенденцій та варіантне передбачення майбутнього розвитку підприємства з урахуванням оцінки можливих наслідків прийнятих рішень [1].

Фінансовий результат і прибуток як основний показник результативності діяльності підприємства є основною метою фінансового планування [2]. Процес планування зазвичай починається з планування саме фінансових результатів, а потім, виходячи з запланованого розміру прибутку, розраховують інші економічні показники.

Складність планування прибутку підприємства полягає в тому, що на його розмір впливають багато зовнішніх і внутрішніх факторів. Відповідно, виникає необхідність розробки та побудови адекватних моделей, які б дали можливість врахувати найбільш повно вплив усіх чинників.

Прогнозування і планування прибутку підприємства є невід'ємною складовою політики управління прибутком у частині його формування і розподілу.

Склад методів фінансового прогнозування і послідовність його етапів залежать від концепції прогнозу, тому їх складно визначити однозначно, але все ж таки можна побудувати певну логічну послідовність: вибір чинників і прогнозованого параметра, збір початкових даних, їх візуалізація, вибір виду

прогнознаї моделі, вибір адекватних методів оцінювання параметрів прогнознаї моделі, побудова моделей, оцінка адекватності побудованих моделей, вибір найкращої моделі, побудова прогнозу, моніторинг даних і адаптація моделі з урахуванням нових даних [1].

На практиці застосовується кілька методів планування прибутку [3]: метод екстраполяції, метод прямого рахунку, нормативний метод, метод планування операційного прибутку з використанням «взаємовідношення витрат обсягу реалізації і прибутку», метод цільового формування прибутку, метод прогнозування грошового потоку, метод факторного моделювання прибутку.

Важливим інструментарієм фінансового прогнозування і планування є економіко-математичне моделювання. Економіко-математичні методи і моделі дають такі можливості розв'язати задачі оптимізації планування та управління, відображаючи специфіку виробничих процесів; своєчасно реагувати на зміни цілей, обмежень на ресурси, залежностей між параметрами та адекватно коректувати плани й управлінські рішення; отримати інформацію про об'єкт, його функціонування; спрогнозувати об'єкт і його поведінку в майбутньому [4].

При фінансовому плануванні прибутку доцільно використовувати різні методи, тому що майже кожен з перерахованих вище методів має певні недоліки.

Розробка прогнозу прибутку може здійснюватися з використанням багатьох базових методів, але при фінансовому прогнозуванні найбільш поширеними є методи експертних оцінок, методи обробки просторово-часових сукупностей і ситуаційні методи [3].

Список літератури:

1. Ставерська Т. О. Фінансове прогнозування і планування прибутку торговельних підприємств : монографія / Т. О. Ставерська, Т. О. Сідорова. – Харків: Видавець Іванченко І. С., 2015. – 141 с.
2. Лисянська, О. О. Методи аналізу та їх використання при плануванні фінансових результатів діяльності банку [Текст] / О. О. Лисянська // Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України. – 2011. - Вип. 31. – С. 171-176.
3. Білик М.Д. Фінансові результати діяльності малих підприємств: оцінка та прогнозування : монографія / М.Д. Білик, Т.О. Білик. – Київ: ТОВ «ПанТот», 2012. – 280 с.
4. Бідник Н.Б. Використання математичних методів і моделей в економіці, фінансах [Текст] / Н.Б. Бідник // Науковий вісник НЛТУ України: Зб. наук.-техн. праць. – Львів : НЛТУ України. – 2008. – Вип. 18.6. – С.258-262.

*Филиппович Є.С., ст.гр. 072М-16-1
Науковий керівник:
к.т.н., доц. каф. ЕАіФ Крилова О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

УПРАВЛІННЯ БОРГОВИМИ ЗОБОВ'ЯЗАННЯМИ ПІДПРИЄМСТВА

Основним джерелом фінансування підприємств є банківські кредити, інші види позик, облігації та акції. За рахунок емісії акцій підприємства збільшують власні фінансові ресурси, а на ринку позикового капіталу залучають кошти для тимчасового користування.

Ведення теперішнього бізнесу супроводжується потребою розв'язання завдань різної складності. Сучасне управління борговими зобов'язаннями підприємства представляє собою довготривалий, складний організаційно-правовий та економічний процес, який безпосередньо впливає на результати діяльності суб'єкта підприємництва. Даний вплив визначається складом зобов'язань, які різняться за видами, термінами погашення, їх величиною, вартістю окремих складових та їх впливу на середньозважену вартість капіталу. Результатом неефективного управління борговими зобов'язаннями є високі витрати на залучення та обслуговування, короткі терміни використання залучених коштів, висока частка простроченого боргу, які є головними чинниками економічної недієздатності підприємства [1].

Заборгованості, які під час здійсненні фінансово-господарську діяльність підприємств, утворюють поточне і довгострокове відволікання чи залучення коштів, відомі як дебіторська і кредиторська заборгованості, що впливають на платоспроможність і ліквідність.

Кредиторська заборгованість завжди відволікає кошти з обороту, перешкоджає їх ефективного використання, наслідком є напружене фінансове становище підприємства. Тобто. кредиторської заборгованості характеризує відволікання коштів з обороту цього підприємства і їх дебіторами. Тим самим було вона негативно впливає фінансове становище підприємства, тож треба скорочувати терміни її стягнення.

Дебіторська заборгованість - це вид активу організації, в міру того, що дані кошти не знаходяться безпосередньо в розпорядженні підприємства, дебіторська заборгованість негативно позначається на фінансовому становищі організації. Тому дуже важливо контролювати її розміри, і вимагати повернення боргів у недобросовісних партнерів. Але в той же час, якщо правильно управляти дебіторською заборгованістю, то за рахунок надання відстрочок платежів і товарних кредитів, організація може розширити ринок збуту своєї продукції або послуг [2].

Борг є важливим елементом кругообігу “доходи-витрати”. Коли в економіці зростають доходи, зростають і заощадження, які повинні бути використані підприємством. Створення боргу – це механізм, за допомогою якого заощадження передаються економічним агентам, що здійснюють витрати. Якщо підприємство не схильне до запозичень, то приватна заборгованість зростає недостатньо швидко, аби поглинути зростаючий обсяг заощаджень. Щоб економіка не відійшла від стану повної зайнятості ресурсів, ці заощадження мають бути використані підприємством шляхом приросту боргових зобов’язань [3].

Отже, управління борговими зобов’язаннями має здійснюватися з урахуванням основних принципів управління позиковими коштами, а саме врахування цілей та особливостей організації діяльності підприємства, розробки оптимальної структури капіталу, фінансування рентабельних проектів.

Список літератури:

1. Бондар Н.М. Економіка підприємства: Навчальний посібник / Н. М. Бондар. –К.: Видавництво А.С.К., 2010. – 400с.
2. Бланк І.О. Управління капіталом. – К.: Ніко, 2012. – 348с
3. Іванілов О. С. Економіка підприємства: підручник / О. С. Іванілов. - К. : Центр учбової літератури, 2010. - 728 с.

*Харіна К.М., ст. гр. Бс-ФК -14
Науковий керівник:
ст. викл. каф. ЕАіФ Лісовенкова І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ РОБОТИ ПІДПРИЄМСТВА

Становлення ринкової системи господарювання та розвиток досконалих конкурентних відносин між її суб'єктами в Україні вимагають впровадження одночасно керівного та керованого організаційно- економічного механізму, здатного забезпечити стабільне ефективне високоприбуткове функціонування найважливіших структурних одиниць – промислових підприємств – та мобільно інтенсифікувати відтворювальні процеси як на локальному, так і на глобальному рівнях. Отже, на практиці важливо знайти дійові напрямки підвищення ефективності функціонування підприємств.

Методологічним фундаментом здійснення дослідження обраної тематики стали праці провідних вчених, фахівців, науковців, зокрема дослідженням показників підвищення ефективності роботи підприємства займалися І.М. Бойчик, О.О. Гетьман, І.В. Ковальчук, С.Ф. Покропивний, Ю.В. Пономарьова, В.А. Сідун, та інші[1, 2]. Однак нестабільність та невизначеність сучасних економічних умов функціонування підприємств потребують подальшого дослідження і визначення адекватних вимогам сучасності шляхів стабілізації та можливого підвищення ефективності їх роботи.

Економічна ефективність діяльності підприємства безпосередньо пов'язана із соціальною ефективністю цієї діяльності, оскільки результати роботи підприємства є базою для вирішення цілого ряду соціальних проблем. Соціальну ефективність слід розглядати як на рівні окремо взятого підприємства (локальна ефективність), так і на загальнодержавному чи муніципальному рівнях. Визначення рівня соціальної ефективності повинно охоплювати як заходи, які піддаються кількісному вимірюванню, так і ті, які не піддаються прямому кількісному вираженню [1, с. 352-353]. Взагалі всі

заходи підвищення ефективності функціонування підприємств можна звести до трьох напрямків: управління витратами і ресурсами; розвитку й удосконалення виробництва та іншої діяльності; удосконалення системи управління підприємством та всіма видами його діяльності.

Напрями та заходи підвищення ефективності функціонування підприємств

Напрямок 1 – управління витратами і ресурсами (заходи щодо підвищення поточної виробничої діяльності підприємства, що спонукають підприємство до раціонального використання природно-сировинних ресурсів: зростання продуктивності праці і зменшення зарплатоємності виготовлення продукції; зниження загальної ресурсомісткості виробництва).

Напрямок 2 – розвитку й удосконалення виробництва - прискорення (впровадження результатів НТП у практику діяльності підприємства; удосконалення організаційної та виробничої систем управління, форм і методів організації діяльності, її планування і мотивації; підвищення якості і конкурентоспроможності виготовлюваної продукції; удосконалення і постійне коригування всіх видів діяльності для забезпечення їх вимогам сучасності).

Напрямок 3 – удосконалення системи управління підприємством (заходи щодо мобілізації внутрішніх та зовнішніх відносно підприємства факторів. Фактори внутрішнього середовища передбачають оперування ними на рівні підприємства. Зовнішні фактори відносяться до таких, якими управляти майже неможливо, оскільки потребують суттєвих структурних зрушень, розгалуження інфраструктури підприємства, залучення інституціональних механізмів для забезпечення належних передумов функціонування підприємства тощо).

Список літератури:

1. Ковальчук І.В. Економіка підприємства : Навч. посіб. / І.В. Ковальчук. – К. : Знання, 2008. – 697 с.
2. Сідун В.А. Економіка підприємства : Навч. посіб. / В.А. Сідун, Ю.В. Пономарьова. – [вид. 2-ге, перероб. та доп.]. – К. : Центр навчальної літератури, 2006.

*Целуйко А.В., ст. гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
д.е.н., проф. каф. ЕАіФ Єрмошкіна О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м.Дніпро, Україна)*

УПРАВЛІННЯ КРЕДИТОРСЬКОЮ ТА ДЕБІТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ НА ПІДПРИЄМСТВІ

В умовах розвинених ринкових відносин значна увага приділяється поняттям дебіторської та кредиторської заборгованостей. Основною проблемою в даних умовах господарювання є несвоєчасне та неповне виконання суб'єктами своїх зобов'язань. Основою фінансово-господарської діяльності підприємства є розрахункові операції, внаслідок яких, з однієї сторони, виникає дебіторська, а з іншої – кредиторська заборгованість, що, в свою чергу негативно впливає на діяльність суб'єкта господарювання. Питання управління дебіторською та кредиторською заборгованістю підприємства досліджували у своїх працях такі науковці: Стоун Д., Хітчинг К., Лищенко О., Кірейцева Г., Борисова А., Костюченко В., Бланк І. та ін. Разом з тим, деякі теоретичні аспекти щодо сутності дебіторської та кредиторської заборгованості підприємств потребують проведення подальших досліджень.

Мета роботи полягає в дослідженні стану кредиторської та дебіторської заборгованості, визначенні методики оцінювання та пріоритетних напрямів вдосконалення управління для забезпечення ефективного використання їх оборотного капіталу.

Достатньо поширеним способом фінансування оборотних активів підприємства є кредиторська заборгованість. Вона являється продуктом грошових розрахунків суб'єкта господарювання із його контрагентами, і управління нею базується на специфічних принципах та методологічних засадах [1, с.38].

Модель управління кредиторською заборгованістю включає наступні складові елементи: 1 - статичний та динамічний аналіз формування та погашення кредиторської заборгованості суб'єкта господарювання та її впливу на величину його грошових потоків; 2 - обґрунтування доцільності отримання

відстрочки оплати рахунків постачальників, а також його оптимального терміну; 3 - попередження формування простроченої кредиторської заборгованості та забезпечення, за необхідності, пролонгації заборгованості тощо.

Значних успіхів у зниженні загальної потреби в оборотних активах можна досягти напрацювавши ефективну політику управління дебіторською заборгованістю. Вона є наслідком реалізації моделі грошових розрахунків в системі управління грошовими потоками [5, с. 93].

Модель управління дебіторською заборгованістю включає наступні складові елементи: 1 - статичний аналіз фінансової інформації щодо дебіторської заборгованості суб'єкта господарювання, інтерпретація значень фінансових показників та коефіцієнтів; 2 - трендовий аналіз та оцінка тенденцій розвитку ситуації із погашенням контрагентами дебіторської заборгованості; 3 - обґрунтування оптимального терміну надання відстрочки оплати рахунків покупцями; 4 - рефінансування дебіторської заборгованості підприємства (використання обліку векселів, факторингу та форфейтингу боргових вимог підприємства); 5 - контроль простроченої дебіторської заборгованості та попередження формування безнадійної заборгованості тощо [2, с. 85].

Таким чином, удосконаливши систему управління заборгованістю суб'єкт господарювання матиме змогу підвищити результативність своєї діяльності. Прогнозування поведінки, тенденцій заборгованості, вчасне виявлення диспропорцій та суперечностей у її формуванні, надасть змогу підприємству здійснити певні застережні заходи, оцінити власні можливості запобігання погіршенню свого фінансового становища.

Список літератури:

1. Пінчук Т.А. Організаційно-методичні проблеми обліку дебіторської заборгованості в системі управління підприємством/ А.Т.Пінчук// Ефективна економіка– 2014.– №10.– С.36-41.
2. Марусяк Н.Л. Дебіторська та кредиторська заборгованості як основні фінансові регулятори кругообігу оборотного капіталу підприємства // Н.Л. Марусяк // Актуальні проблеми економіки. — 2010. — №7. — С. 90—95.
3. Лищенко О.Г. Управління дебіторською заборгованістю як фактором фінансової стійкості підприємства / О.Г. Лищенко, І.С.Середа // Держава та регіони. Серія: Економіка і підприємництво. — 2010. — №3. — С. 84—89.

*Черв'якова В.Ю., ст. гр.ФКфе-13-1
Науковий керівник:
д.е.н., проф. каф. ЕАіФ Єрмошкіна О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

УДОСКОНАЛЕННЯ ПЛАНУВАННЯ ПРОЦЕНТНИХ ПРИБУТКІВ БАНКІВ

В сучасних умовах ринкової економіки банківська система України відіграє важливу роль в організації фінансових потоків у середині держави, а також створює умови для подальшого розвитку її фінансового сектору. Тому банківські установи повинні брати до уваги таку проблему, як оптимізація структури доходів та підвищення їх прибутковості, оскільки банки є регуляторами грошового обігу й посередниками в акумуляції та перерозподілі грошових ресурсів і мають важливу роль в економічних перетвореннях держави. Отримання прибутку та рентабельна діяльність є необхідними чинниками забезпечення фінансової стійкості та конкурентоспроможності банків, а, оскільки, середовище, в якому функціонують банки України, є нестійким та мінливим, і можливості збільшення доходів та мінімізації витрат обмежені, то набуває актуальності питання вдосконалення системи планування процентного прибутку, як основного доходу діяльності банків.

Питаннями планування прибутку банків, його формуванням та розподілу, а також удосконалення методів управління прибутковістю банків займається багато вітчизняних і зарубіжних вчених, серед яких: А.М. Герасимович, Ф.Ф. Бутинець, Н.П. Дребот, В.О. Капустян, О.В. Кравченко, О.В. Крухмаль, Н.П. Радковська, І.В. Сало, Б.І. Сюркало та ін. В даних працях висвітлено широке коло питань, пов'язаних з дослідженням процесів планування банківської діяльності, проблемами використання і визначення раціональних підходів щодо методики та інструментального аналізу ефективності виконання планів, але, незважаючи на це, окремі аспекти планування процентних прибутків банків потребують подальшого дослідження.

Отже, метою даного дослідження є вибір напрямів удосконалення планування процентних прибутків банків з урахуванням сучасних умов

функціонування банківської системи.

Планування прибутковості діяльності банку повинне створювати основу для розвитку управлінського процесу, визначати його мету, перспективи, встановлювати певну послідовність дій, вибір методів і засобів діяльності, а також враховувати та надавати адекватну оцінку впливу зовнішніх та внутрішніх умов функціонування.

Основою для планування прибутку банку служить аналіз прибутковості діяльності банку, а саме: аналіз динаміки середнього рівня прибутковості за допомогою абсолютних показників; аналіз динаміки відносних показників прибутковості; факторний аналіз показників прибутковості активів та прибутковості капіталу. При цьому особливу увагу слід звернути саме на процентний дохід, оскільки його значення загалом дає оцінку прибутковості банку, а якщо розглядати його у динаміці, то, відповідно, це може дати банку широкий діапазон інформації про потреби у зміні процентної ставки, об'єму та структури дохідних активів і зобов'язань.

Для планування майбутнього процентного прибутку банку, на основі фактичних показників прибутковості його діяльності за декілька останніх періодів, доцільним буде застосовувати економіко-математичні методи. При обґрунтуванні системи цільових критеріїв діяльності банку, що генерує процентний дохід, пропонується використовувати такі показники: чистий процентний дохід, чиста процентна маржа, спред, середньозважена процентна ставка за активами банку, середньозважена процентна ставка за пасивами банку, коефіцієнт чутливості прибутку до змін в обсягах чистого процентного доходу, коефіцієнт маржинального прибутку.

Таким чином, запропонований підхід доцільно застосовувати для визначення альтернативних варіантів планів формування та розподілу прибутку, що дозволить отримати повну, своєчасну інформацію про прибутковість банку за процентним доходом, а також надасть можливість визначати доцільність проведення коригуючих заходів.

*Чугуєва.О.В, ст. гр. ФКв -13
Науковий керівник:
ст. викл. каф. ЕАіФ Лісовенкова І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ФІНАНСОВЕ ПЛАНУВАННЯ – СКЛАДОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах ринкової економіки особливе місце займає фінансове планування. Саме стратегічне фінансове планування сприяє розвитку підприємства та забезпечує відносно стабільне отримання бажаного рівня доходів та прибутку.

В умовах ринкової економіки роль фінансового планування значно змінилася порівняно з часами централізовано керованої економіки. Нині підприємства самі зацікавлені в реальній оцінці свого фінансового стану як сьогодні, так і на найближчу перспективу. Це відбувається тому, щоб, по-перше, досягти певних успіхів у своїй господарській діяльності; по-друге – забезпечити своєчасне виконання своїх зобов'язань перед бюджетом, соціальними фондами, банками та іншими кредиторами і, як наслідок, захистити себе від штрафних санкцій.

У теоретичному аспекті фінансове планування - це невід'ємна частина загального планування звичайної діяльності підприємства. Сутність фінансового планування полягає, на думку Р. А. Слав'юка[1], в тому, що «...фінансове планування являє собою розрахунок обсягів фінансових ресурсів за джерелами формування і напрямками використання у відповідності з виробничими і маркетинговими показниками підприємств на плановий рік».

Фінансове планування належить до найбільш важливих виявів фінансово-господарської діяльності підприємства, тим самим забезпечуючи попередній контроль за утворенням і використанням трудових, матеріальних і грошових ресурсів та створюючи умови для зміцнення фінансового стану підприємства.

Об'єктами планування є: дохід підприємства, відносини з державним бюджетом і державними позабюджетними фондами, обсяг капіталовкладень, інші форми інвестування фінансових ресурсів, обсяг довгострокових кредитів банків на інвестиційні заходи, потреба підприємства у власних оборотних коштах і джерела її покриття [2].

Існує взаємозалежність між фінансовим плануванням на підприємстві, яке ґрунтується на системі виробничопланових показників (обсягу виробництва, реалізації, кошторису витрат на виробництво, плану капітальних вкладень та ін.) та плануванням господарської діяльності [6]. Але аналіз стану фінансового плану – це не простий арифметичний перерахунок показників із виробничого плану у показники фінансові. У процесі аналізу критично оцінюються показники виробничого плану, визначаються раніше не враховані внутрішньогосподарські резерви та визначаються шляхи ефективнішого використання виробничих потужностей та підвищення якості продукції, розширення асортименту та ін. [3].

На нашу думку, проблемами фінансового планування на вітчизняних підприємствах є: непристосованість більшості облікових і звітних документів для фінансового аналізу; переважання витратного методу ціноутворення не завжди проводиться аналіз беззбитковості продажів; відсутність можливості визначення потреби у фінансуванні діяльності підприємства через недоведення загальноекономічного планування до фінансового.

Вирішення наведених проблем створить умови для розвитку й ефективного функціонування бізнесу, а також сприятиме перетворенню підприємництва в одну з рушійних сил на шляху до ринку.

Список літератури:

1. Слав'юк Р. А. Фінанси підприємства: навч. посіб. / Р. А. Слав'юк. — К. : ЦУЛ, 2002. — 323 с.
2. Сутність бізнес-планування та призначення бізнес-плану / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://buklib.net/books/29678>
3. Обущак, Т. А. Сутність фінансового стану підприємства / Т. А. Обущак // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – № 9. – С. 92–98.

*Шевченко А.В., ст. гр. ФКФе-13-1
Науковий керівник:
д.е.н., проф. каф. ЕАіФ Єрмошкіна О.В.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

УДОСКОНАЛЕННЯ МОНІТОРИНГУ КЛІЄНТІВ БАНКУ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНИМ РИЗИКОМ

На сьогоднішній день перелік банківських операцій вражає своїм різноманіттям, проте кредитні операції залишаються головним видом діяльності банків, оскільки є одним з джерел формування їх сукупного доходу. Нарощування обсягів кредитування вітчизняними банками зумовило погіршення якості їх кредитного портфелю, а відсутність ефективної системи кредитного моніторингу суттєво знизило фінансову стійкість банківських установ.

Питання моніторингу клієнтів банку у системі управління кредитним ризиком знайшло своє відображення в дослідженнях багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема: Васюренко О. В., Дутченко О. М., Єгоричевої С. Б., Колодізевої О. М., Костюченко О. Є., Любар О. О., Маркового М. А., Сидоренко В.А., Чуніхініної Л. М. та ін.

Попри значний внесок науковців в дослідження проблем банківського ризик-менеджменту, питання щодо управління кредитним ризиком банків, особливо в частині моніторингу кредитного ризику потребує подальшого дослідження як в теоретичному, так і в практичному плані.

Відповідно, метою даного дослідження є удосконалення процесу кредитного моніторингу клієнтів банку, а саме його функціональної організації в системі управління кредитним ризиком за умов обмеженості банківських ресурсів.

Кредитний моніторинг клієнтів банку передбачає здійснення заходів щодо ідентифікації особи клієнта, пошуку інформації про фінансовий стан позичальника з подальшою його оцінкою, встановлення контролю за

зниженням показників, взятих за основу первісної оцінки кредитоспроможності клієнта.

У процесі контролю позичальників вітчизняних банків залучено багато структурно-організаційних елементів, у той час, як контроль за процесом кредитування в іноземних банках зосереджено в одному підрозділі – комітеті або службі з кредитного моніторингу банку.

В умовах діяльності сучасних фінансових ринків поява нових продуктів банківського сектору спричиняє ситуації, коли ринковий та кредитний ризики перетинаються. Внаслідок цього іноземні банки обирають шлях переходу від власного моніторингу за кредитним процесом до регулювання інших видів банківської діяльності, які впливають на кредитні операції.

Спираючись на позитивний досвід зарубіжних банківських установ, доречним буде перенести частку повноважень відносно контролю за кредитним процесом службі кредитного моніторингу. Тобто, потрібно удосконалити організаційну структуру банку шляхом включення служби кредитного моніторингу у рамках управління кредитними ризиками.

Створення служби кредитного моніторингу сприятиме перерозподілу функціональних обов'язків між окремими підрозділами банку.

Зосередження контролю за кредитною діяльністю у окремому функціональному підрозділі спростить організаційну структуру банку та надасть подальшої можливості підвищення рівня його прибутковості за рахунок скорочення адміністративних витрат.

Формування єдиної організаційно-структурної ланки в межах впровадження систематизованої структури моніторингу кредитного ризику в банку допоможе у вирішенні завдань, щодо раннього виявлення причин виникнення кредитного ризику, визначення ефективності кредитних операцій, своєчасному застосуванні застережних заходів та формуванні якісного кредитного портфеля.

*Шевченко К.І., ст. гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Доценко О.Ю.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

ОПТИМІЗАЦІЯ СТРУКТУРИ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ПОДАЛЬШИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВА

Основні фонди є невід'ємною і особливо важливою частиною будь-якого підприємства, без яких неможливо здійснення господарської діяльності. Тому для досягнення оптимальних показників діяльності менеджменту підприємства потрібно підвищувати ефективність використання основних фондів. Ефективність роботи підприємства, зростання його доходів, збільшення обсягів випуску продукції залежить від того наскільки ефективно використовуються наявні засоби праці, від оптимізації структури основних фондів шляхом збільшення питомої ваги активної частини основних засобів, придбання високопродуктивних машин і устаткування, своєчасного їх оновлення, зменшення частки невстановленого обладнання, забезпечення пропорційності між цехами і ділянками, зменшення не використовуваних і зайвих основних засобів за рахунок їх реалізації або здачі в оренду [1]. Підвищення ефективності використання основних засобів і виробничих потужностей підприємств займає центральне місце в період інтеграції України до європейського простору.

Структура основних виробничих фондів, як і структура матеріально-технічної бази, має галузевий характер. Хастка будівель у загальній вартості основних фондів найбільш висока у легкій і харчовій промисловості (44%), споруд – у паливній промисловості (17%), передавальних пристроїв – в електроенергетиці (32%), машин та устаткування – на підприємствах машинобудівного комплексу (45% і вище) У транспортній галузі транспортні засоби становлять 60-70%; будинки, споруди та передавальні пристрої – 20-25%; силові, робочі машини та устаткування – 3-5%; тоді як в інших галузях народного господарства питома вага транспортних засобів становить 2-4% загальної вартості основних виробничих фондів [2, с. 77].

Згідно із статистикою в загальному обсязі основних фондів промислових підприємств в Україні частка окремих їх видів останніми роками коливалась у таких межах: будівель і споруд – 45-47%, машин і устаткування – 40-42%; транспортних засобів – 2,5- 3%.

Майже кожне підприємство може поліпшити структуру основних виробничих фондів за рахунок підвищення частки виробничого обладнання. Це можливо завдяки більш раціональному розміщенню устаткування усередині цехів, розставлянню його на відкритих майданчиках, де це можливо, а також виносу з виробничих площ невикористаних служб (складів, контор і т.п.) і розміщення на них додаткової кількості обладнання [3, с. 87].

Оцінка співвідношення між різними видами основних виробничих фондів надає чітке визначення, куди більше вкладається коштів підприємства [3, с. 133]. Для виконання поставлених задач та цілей оптимізації структури основних фондів підприємству необхідно встановити взаємозв'язок між активами і пасивами.

Таким чином, значними резервами кращого використання основних фондів є введення інноваційних форм, устаткування, удосконалення структури основних виробничих фондів за рахунок збільшення питомої ваги активної частини основних засобів, придбання високотехнологічних машин, своєчасне їх оновлення, зменшення частки невикористаного обладнання, забезпечення пропорційності між цехами і ділянками, зменшення не використовуваних і зайвих основних засобів шляхом їх реалізації або здачі в оренду.

Список літератури:

1. Науковий вісник Мукачівського державного університету: 36. наук. пр. - Вип. 2(6). – К.: МДУ, 2016. - 63 с.
2. Рыбин В.И Анализ финансово-хозяйственной деятельности предприятий и объединений: Учебник / Под редакцией В. И. Рыбина, пер. и доп. – М.: Финансы т статистика, 2009. – 391 с.
3. Грузинов В. П. Экономика предприятия и предпринимательство. – М.: Машиностроение, 2011. – 317 с.

*Шелєхова М.В., ст. гр. 072С-16В
Науковий керівник:
к.е.н., доц. каф. ЕАіФ Цуркан І.М.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

НЕОБХІДНІСТЬ АНАЛІЗУ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ДЛЯ ПІДПРИЄМСТВА

Кожне підприємство намагається досягти стабільного фінансового стану, тобто забезпечити достатнє створення обсягу фінансових ресурсів, що впливає на своєчасність розрахунків з постачальниками, бюджетом, кредиторами та іншими ланками фінансової системи, подальший економічний та соціальний розвиток підприємства.

Проблема оцінки та аналізу фінансового стану підприємства була завжди актуальною. Та кою ж вона є і сьогодні, оскільки, з однієї сторони, він є результатом діяльності підприємства, тобто його основних досягнень, а з іншої – визначає передумови розвитку підприємства.

У сучасних умовах господарювання, дуже важливим для фінансового стану підприємства є його аналіз, який необхідний для розробки планів та прогнозів фінансового оздоровлення підприємства в майбутньому. Фінансовий стан підприємства треба усебічно й систематично оцінювати з використанням різних методів, прийомів та методик аналізу.

Основними методами аналізу фінансового стану підприємства є:

- аналіз абсолютних показників;
- горизонтальний аналіз – визначення динаміки зміни фінансових показників шляхом співставлення позиції звітності з попереднім періодом;
- вертикальний (структурний) аналіз – виявленням рівня впливу кожної статті звітності шляхом визначення структури підсумкових фінансових показників на результат у цілому;
- трендовий аналіз – порівняння кожної фінансової статті з рядом попередніх періодів та визначення тренду, тобто динаміки зміни показника, очищеної від випадкових впливів і індивідуальних особливостей окремих

періодів. За допомогою тренда формують можливі значення показників у майбутньому, а отже ведеться перспективний аналіз;

– просторовий аналіз – порівняльний аналіз зведених показників звітності по складовим їх елементам (структурні підрозділи);

– аналіз відносних показників – розрахунок співвідношень між окремими позиціями фінансової звітності, визначення взаємозв'язку між показниками;

– факторний аналіз – аналіз впливу окремих факторів на результативну ознаку за допомогою детермінованих і стохастичних прийомів дослідження [1].

Фінансова діяльність підприємства повинна бути спрямована на забезпечення систематичного надходження і ефективного використання фінансових ресурсів, дотримання розрахункової і кредитної дисципліни, досягнення раціонального співвідношення власних і залучених коштів, фінансової стійкості з метою ефективного функціонування підприємства. Саме цим зумовлюється необхідність і практична значущість систематичної оцінки фінансового стану підприємства, якій належить суттєва роль у забезпеченні його стабільного фінансового стану [2].

Отже, погоджусь з авторами досліджень, що своєчасна оцінка та аналіз фінансового стану підприємства дозволяють виявити не тільки стан, реальну платоспроможність підприємства на основі збалансованості доходів і витрат підприємства, розрахувати реальні доходи від мобілізації резервів поліпшення фінансового стану підприємства, але й причини, що перешкоджають успішному розвитку підприємства, а самі результати аналізу є основою прогнозування альтернатив розвитку об'єкта дослідження.

Список літератури:

1. Кінева Т. С. Оцінка та аналіз фінансового стану підприємства: сутність та необхідність [Електронний ресурс] / Т. С. Кінева, І. В. Вишнеvsька // Молодий вчений. - 2015. - № 12(2). - С. 38-42. - Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2015_12\(2\)__11](http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2015_12(2)__11)
2. Добровольська О.В. Фінансовий стан підприємства: сутність і необхідність / О.В. Добровольська, Л.Ю. Майстренко // Агросвіт. – 2014. – №7. – С.24-27.

Шпиганович Є. А. ст. гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МАШИНОБУДІВНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Метою даної роботи є вивчення сучасного стану та тенденцій фінансового забезпечення розвитку машинобудування в Україні.

Ефективна економічна діяльність як окремого підприємства, так і галузі машинобудування загалом, реалізується завдяки здійсненню регулювання інвестиційної діяльності державного та недержавного сектору.

Постійні зміни в інвестиційному законодавстві України зобов'язують іноземних інвесторів звертати особливу увагу на розвиток системи захисту їхніх вкладень. Вирішити ці проблеми допоможе створення досконалої системи гарантування іноземних інвестицій в машинобудуванні, яка включає в себе державне та недержавне гарантування [2].

Державні гарантії іноземних інвесторам забезпечують національне законодавство та міжнародні (двосторонні) договори. Проведений аналіз системи державного гарантування показав нестабільність національного законодавства щодо інвестиційних гарантій і визначив переваги міжнародних (двосторонніх) договорів.

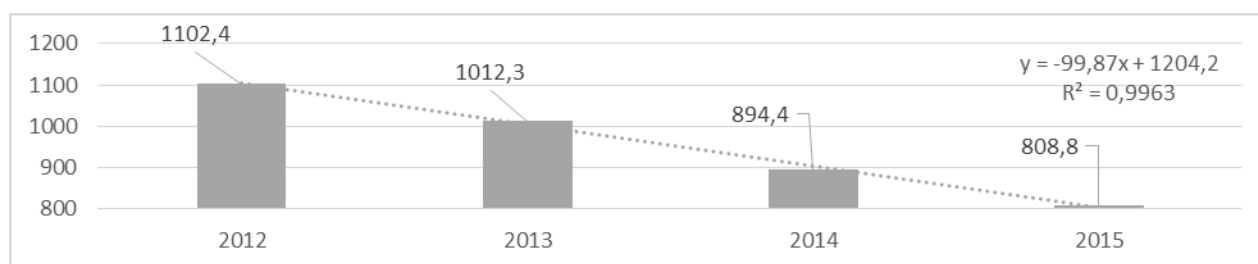

Рис.1. Прямі іноземні інвестиції (акціонерний капітал) в Україні (млн. дол.)

Дивлячись на графік, прямих іноземних інвестицій в машинобудівну промисловість, ми бачимо що спостерігається тенденція зниження і без того недостатнього інвестування [1].

Аналіз надходження іноземних інвестицій в Україну свідчить, що на сьогодні ця молода незалежна держава ще не створила належної бази для залучення капіталів з-за кордону. Тому найважливішими умовами залучення іноземних інвестицій є стабілізація макроекономічного середовища, а також удосконалення законів і нормативних актів. Але, водночас, дані питання не можуть бути розв'язані без загальної соціально-економічної стабілізації в країні.

Найістотнішою перешкодою для діяльності іноземних інвесторів в Україні є недосконалість відповідного законодавства. Спроби вдосконалення нормативних актів згідно з цілями України, а також мотивації іноземних партнерів зумовили часті зміни в українському законодавстві. До останнього часу не запропоновано жодного законодавчого акта, який би був достатньо відпрацьованим, універсальним.

До головних факторів, що стримують формування економічного середовища, сприятливого для залучення іноземних інвестицій, можна віднести також і невизначеність пріоритетів ринкового трансформування економіки та повільність процесів приватизації [3].

Отже, створення загальнополітичних, правових та інституціональних умов, сприятливих для інвестування, є одночасно як передумовою, так і результатом успішних реформ у нашій державі.

Список літератури:

1. Статистичний щорічник України 2015, в-во «Техніка», Київ-2015р.
2. Берзон Я.М. Формування інвестиційного клімату в економіці // Економіка. – 2011.
3. Сілін А.Р. Ринок, інвестиції та якість економіки // Економіст. – 2013

*Щербіна С.А., ст. гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
к.е.н, доц. каф. ЕАіФ Доценко О.Ю.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

КАПІТАЛ ПІДПРИЄМСТВА ТА ДЖЕРЕЛА ЙОГО ФОРМУВАННЯ

Однією з найважливіших проблем, що стоять перед підприємством, незалежно від його форми власності, є проблема формування фінансового капіталу підприємства. Перед керівництвом підприємства постає низка завдань, першочерговим з яких є побудова оптимальної структури джерел фінансування. Дана проблема набуває надзвичайної актуальності в період пост кризового стану вітчизняної економіки.

Фінансову основу підприємства складає власний капітал, проте, ефективна фінансова діяльність підприємства неможлива без постійного залучення позикових коштів. Власному капіталу належить провідна роль у створенні та функціонуванні підприємства. Основою класифікаційної градації власного капіталу підприємства можна назвати його поділ на вкладений та нагромаджений. Оскільки, вкладений капітал – це внески учасників, а накопичений формується в процесі фінансового-господарської діяльності підприємства[1].

Основним видом позикового капіталу можна вважати кредит. Необхідність кредитних відносин у ринковому господарстві загальновідома. Виникають дві протилежні ситуації. Перша - в окремих підприємств, фірм, приватних осіб та інших учасників ринкових відносин утворюються тимчасово вільні гроші (надлишки коштів у вигляді амортизаційних відрахувань, тимчасово "зайві" кошти через незбіг у часі реалізації товарів та послуг і придбання нових партій сировини, матеріалів тощо, а також у зв'язку з сезонним виробництвом; кошти заощадженні, але не використані для нового будівництва, реновації основних фондів, виплати заробітної плати, грошові доходи й заощадження населення). Друга - в

учасників ринкових відносин виникає потреба в додаткових грошових ресурсах понад ті, які вони мають на даний момент. Ця суперечність вирішується на підприємствах за допомогою короткострокового кредиту [2].

Головна роль в оптимальному фінансуванні підприємства належить власним коштам, оскільки саме використання власного капіталу має низку переваг та свідчить про високий рівень фінансової стійкості підприємства. Проте, будь-яке підприємство у процесі своєї діяльності потребує періодичного використання позикових коштів, що прискорює рух грошових і матеріальних ресурсів, забезпечує вищий фінансовий потенціал розвитку підприємства і вищі можливості приросту рентабельності.

Ефективність використання позикового капіталу вища, ніж власного, але з його використанням пов'язаний більший фінансовий ризик і зменшення фінансової стійкості підприємства. Тому важливого значення набуває вибір оптимальної структури джерел фінансування підприємства [3].

Таким чином, з метою забезпечення ефективнішого формування капіталу необхідно, щоб підприємство використовувало не тільки власні фінансові ресурси, а й кошти фінансового ринку, у зв'язку з чим діяльність підприємства потребує комплексного підходу до вибору джерел фінансування. Проте, для цього мають бути створені сприятливі економічні умови та відповідна нормативно-правова база, щоб ресурси фінансового ринку були доступні підприємствам усіх форм власності і галузей економіки.

Список літератури:

1. Воробйов Ю.М. Особливості формування фінансового капіталу підприємств / Воробйов Ю.М. // Фінанси України. – 2001. - №2.
2. Марченко А. Аналіз джерел формування фінансових ресурсів / Марченко А. // Фінанси України. – 2002р.
3. Поддєрьогін А.М. Фінанси підприємств: [навч. посібник] / За ред. проф. А.М. Поддєрьогіна. – [6-е вид., перероб. та допов.]. – К.: КНЕУ, 2006

*Явтушенко А.С. ст. гр. 072м-16-1
Науковий керівник:
к.е.н., проф. каф. ЕАіФ Соляник Л.Г.
(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпро, Україна)*

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Ефективність діяльності кожного підприємства багато в чому залежить від повної і своєчасної мобілізації фінансових ресурсів та правильного їх використання для забезпечення нормального процесу виробництва і розширення виробничих фондів. У цьому зв'язку для кожного підприємства важливу роль відіграє ефективна організація фінансової роботи [1].

В умовах ринкової економіки ефективне управління фінансовою діяльністю передбачає оптимізацію потенціалу підприємства. У цій ситуації різко підвищується значущість ефективного управління фінансовими ресурсами.

Управління фінансовою діяльністю підприємства - це вид професійної діяльності, направленої на управління фінансово - господарським функціонуванням підприємства. Управління фінансовою діяльністю є одним з ключових елементів всієї системи сучасного управління підприємством.

Управління фінансовою діяльністю підприємства включає:

- розробку і реалізацію фінансової політики підприємства із застосуванням різних фінансових інструментів;
- прийняття рішень з фінансових питань, їх конкретизацію і розробку методів реалізації;
- інформаційне забезпечення за допомогою складання і аналізу фінансової звітності підприємства;
- оцінку інвестиційних проектів і формування портфеля інвестицій, оцінку витрат на капітал та фінансове планування і контроль;

- організацію апарату управління фінансово-господарською діяльністю підприємства [2].

Фінансова діяльність промислового підприємства є елементом процесу розширеного відтворення. Вона базується на вартісній категорії фінансів.

Зміст фінансової діяльності промислових підприємств проявляється через фінансові відносини і виражається фінансовими ресурсами. Фінансові відносини визначаються соціально-економічними відносинами відповідної економічної формації, природою та функціями держави. У ринковій економіці вони стали інструментом пристосування до нових явищ внутрішнього і зовнішнього життя організації, нових умов відтворення капіталу. Фінансова діяльність промислового підприємства не повинна вступати в протиріччя з фінансовою діяльністю держави. Вони повинні працювати в одному напрямку, сприятливому зростанню національної багатства [3].

Отже, управління фінансовою діяльністю як одна з основних функцій апарату управління підприємством набуває ключової ролі в умовах ринкової економіки. Важливе значення для кожного підприємства відіграє своєчасна та об'єктивна оцінка фінансового стану підприємств, розрахунок основних показників, які його характеризують [2]. Підприємство має опрацювати таку систему показників, з допомогою якої воно змогло б із достатньою точністю оцінити поточні та стратегічні можливості підприємства [1].

Список літератури:

1. Ковч В.В. Управління фінансовою діяльністю підприємства / В.В. Ковч, А.О. Шуст // Наука й економіка – 2015. - №1
2. Чобіток В.І. Управління фінансовою діяльністю підприємства: теоретичні аспекти / В.І. Чобіток, І.С. Зайцева // Стратегічні орієнтири розвитку національної економіки, 2013. – УДК 658.014.1
3. Масленніков Є. І. Фінансова стійкість як наукова-практична проблема функціонування промислового підприємства / Є. І. Масленніков, Р. Е. Хашимі // Ринкова економіка: сучасна теорія і практика управління. - 2014. - Т. 1, вип. 2. - С. 83-90. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/rectpu_2014_1_2_12

ЗМІСТ

Секція 2 Удосконалення системи оподаткування	3
Лапаухова У.М. Оподаткування малого бізнесу в Україні: переваги і недоліки.....	3
Секція 3 Актуальні напрями розвитку фінансової системи країни в умовах глобалізації	5
Аркуша М.К. Стратегічне планування розвитку банківських послуг	5
Антонов В.М. Актуальні напрями розвитку фінансової системи країни в умовах глобалізації.....	7
Гончарова О.Ю. Джерела формування фінансових ресурсів страхових компаній.....	9
Колісніченко Ю.І. Удосконалення механізму банківського інвестиційного кредитування в умовах невизначеності.....	11
Кравченко Я.В. Управління кредитною політикою банку.....	13
Матухно А.С. Проблеми депозитів та депозитного портфеля банку...	15
Мусаєва Н.М. Сучасний стан ринку страхування України та проблеми на шляху його розвитку.....	17
Сизько К.В. Управління ризиками кредитного портфелю банку.....	19
Секція 4 Фінансовий менеджмент промислових підприємств та фінансових посередників	21
Бондар Т.М. Фінансовий стан підприємства: сутність та інтегральний показник оцінки.....	21
Бут А.С. Стратегія розвитку фінансових ресурсів підприємств в сучасних умовах.....	23
Веренька К.П. Рентабельність роботи підприємства: сутність, показники, фактори підвищення.....	25
Власенко А.В. Напрями ефективної організації оборотних коштів підприємств.....	27
Воробйова В.В. Фінансова стійкість підприємства: визначення та оцінка.....	29
Глоба О.І. Підвищення рентабельності роботи підприємства як фактор забезпечення його ефективного розвитку.....	31
Грабчак А.О. Теоретичні аспекти аналізу ліквідності фінансово-кредитної установи.....	33
Григорович О.А. Методи регулювання структури капіталу підприємства.....	35
Єлисеєнко Д.І. Основні напрями оптимізації джерел фінансування реального сектору економіки.....	37
Жарко О.В. Сучасні підходи до планування фінансово-господарської діяльності підприємства.....	39
Журавель К.С. Фінансове планування на будівельному підприємстві	41
Замковий О.О. Regulating economic processes on the market using neural networks.....	43

Занкова Д.М. Фінансовий стан підприємства: особливості оцінювання і напрями покращення.....	45
Кібкало Я.А. Оптимізація джерел фінансування оборотних активів в галузі машинобудування.....	47
Клименко І.О. Економічний розвиток підприємства: теоритичне обґрунтування.....	49
Коломоєць О.Г. Методи планування прибутку підприємства.....	51
Костеріна М.Є. Шляхи підвищення ефективності використання оборотних активів підприємства.....	53
Краснобай Д.С. Фінансово-економічний механізм ризик – менеджменту підприємства.....	55
Литвиненко В.О. Оптимальні підходи аналізу фінансової стійкості підприємств.....	57
Логвинець А.Є. Ефективне управління прибутком підприємства в сучасних умовах.....	59
Михайлова Д.А. Аналіз результатів фінансово-господарської діяльності підприємства: сучасні підходи.....	61
Морозова Н.О. Фінансова стратегія та її роль у розвитку підприємства.....	63
Нізельник А.В. Шляхи ефективного формування фінансових ресурсів підприємства.....	65
Останін О.О. Вибір джерел фінансування розвитку промислових підприємств України.....	67
Петренко О.В. Планування формування та розподілу прибутку підприємства.....	69
Полтавець Г.Ю. Методичні підходи до діагностування ризиків фінансово-господарської діяльності.....	71
Савчук Т.Б. Роль прибутку підприємства в умовах сучасної економіки	73
Слісаренко Т.В. Основні аспекти аналізу й оцінки рівня витрат підприємства.....	75
Соколенко А.О. Удосконалення процесу формування та ефективного використання прибутку підприємства в умовах економічної кризи.....	77
Стаценко О.В. Факторний аналіз прибутку підприємства, як спосіб ефективної діагностики діяльності підприємства.....	79
Тавадзе Т.Д. Визначення ставки дисконтування для оцінки вартості бізнесу.....	81
Тарабак Д.О. Фінансове планування та прогнозування прибутку підприємства.....	83
Филиппович Є.С. Управління борговими зобов'язаннями підприємства.....	85
Харіна К.М. Шляхи підвищення ефективності роботи підприємства..	87
Целуйко А.В. Управління кредиторською та дебіторською заборгованістю на підприємстві	89

Черв'якова В.Ю. Удосконалення планування процентних прибутків банків.....	91
Чугуєва.О.В. Фінансове планування – складова сталого розвитку підприємства.....	93
Шевченко А.В. Удосконалення моніторингу клієнтів банку в системі управління кредитним ризиком.....	95
Шевченко К.І. Оптимізація структури основних засобів та їх вплив на подальший розвиток підприємства.....	97
Шелехова М.В. Необхідність аналізу фінансового стану для підприємства.....	99
Шпиганович Є.А. Проблеми фінансового забезпечення машинобудівної промисловості України в сучасних умовах.....	101
Щербіна С.А. Капітал підприємства та джерела його формування.....	103
Явтушенко А.С. Управління фінансової діяльності підприємства.....	105